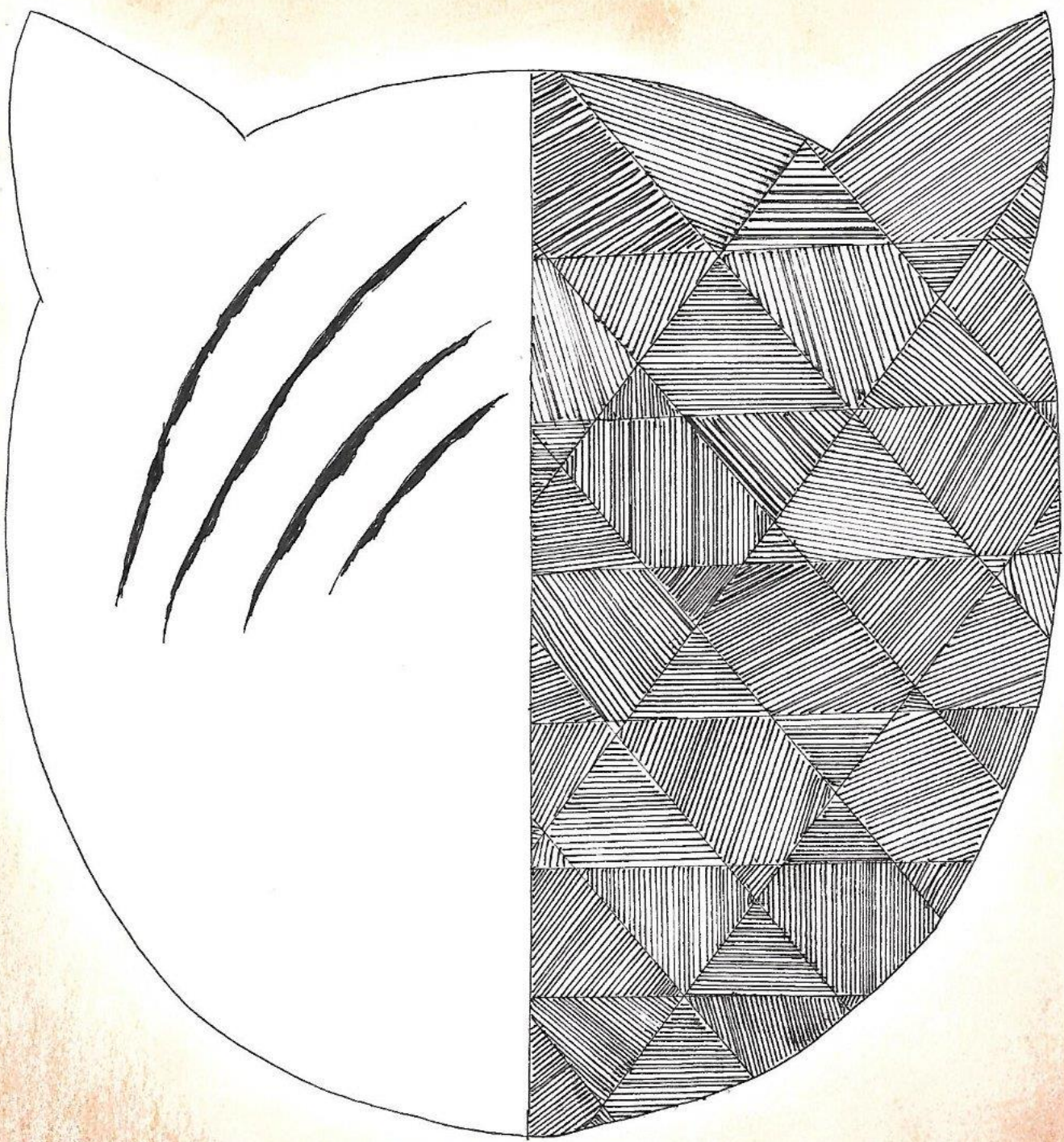

ΚΑΛΙΚΟ ΧΧΧΨ

ΣΠΥΡΟΣ Ε. ΚΡΟΚΟΣ

Ιδέα, Σχεδιασμός & Επιμέλεια εξωφύλλου:
Κατερίνα Κρόκου
copyright©2024, Κατερίνα Κρόκου

Το έργο αυτό γράφτηκε κατά τη διάρκεια του δεύτερου έτους της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2023-Μάιος 2024), με εισηγητές τους Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη και Ανθή Τσιρούκη.

Σχετικά με τον συγγραφέα:

Ο Σπύρος Κρόκος (1973) γεννήθηκε στην Αθήνα όπου και ζει. Σπούδασε Μαθηματικά στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων και εργάζεται ως καθηγητής μαθηματικών στο Μουσικό Σχολείο Αθήνας. Έχει ολοκληρώσει μεταπτυχιακές σπουδές στη Μαθηματική Εκπαίδευση- Ιστορία των Μαθηματικών (MSc), στις Επιστήμες της Αγωγής (MEd) και στη Δημιουργική Γραφή (MA). Μικρής φόρμας έργα του έχουν δημοσιευτεί σε λογοτεχνικές ιστοσελίδες. Σχετικές αναφορές: "Το Automotrice του Χρόνου", "Southern Point", "Chop- Chop Square", "Αριάδνη", στον ιστοχώρο, *Ιστορίες Μπονζάι- Η Αισθητική του Μικρού*. "Θραύσματα & Αναμνήσεις", στην ιστοσελίδα, *Eyelands*. "Ο Κόσμος της Λίμνης", στον ιστότοπο, *Literature*. "Νεκρόδειπνο στη Σκιά μιας Μπελαντόνας", στο αποθετήριο του Ιανού. Τα διηγήματά του "Ο Αφρικάνικος Ζακό" και "Τελευταίο Δρομολόγιο" έχουν συμπεριληφθεί στις συλλογές διηγημάτων *Δώματα με Θέα* (εκδ. Παράξενες Μέρες) και *Ιστορίες στις Ράγες* (εκδ. Παράξενες Μέρες) αντίστοιχα. Τα θεατρικά του έργα: "Ο Γκιρίζος Κήπος", "Blackout" και "Κάλικο XXΨ", διατίθενται ελεύθερα προς ανάγνωση και βρίσκονται αναρτημένα στην ιστοσελίδα του θεάτρου "Πορεία".

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6987235487

e- mail: spikrok@yahoo.gr

Το θεατρικό έργο "Κάλικο XXΨ" του Σπύρου Κρόκου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο υπό τη μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/).

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το συγκεκριμένο θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ:

Η Στέλλα ζει σ' ένα διαμέρισμα στο κέντρο της Αθήνας, μαζί με τον Θράσο, παιδί του πρώην συντρόφου της Άρη, ο οποίος έφυγε ξαφνικά από τη ζωή πριν από μερικούς μήνες. Ο Θράσος έχει ανάγκη από συνεχή φροντίδα και επίβλεψη εξ αιτίας μιας γενετικής- νευρολογικής ανωμαλίας, που έχει αντίκτυπο στο νοητικό και αντιληπτικό κομμάτι της σκέψης του, στην επικοινωνία με τον περίγυρό του και στον έλεγχο του θυμικού του. Το τελευταίο διάστημα στο σπίτι έχει επιστρέψει η Ηλέκτρα, κόρη της Στέλλας από τον γάμο της με τον Ανδρέα, με τον οποίο ωστόσο έχουν χωρίσει απ' όταν η Ηλέκτρα πήγαινε ακόμα στο δημοτικό. Η Ηλέκτρα διεκδικώντας τον χαμένο χρόνο από τους γονείς της, θεωρεί τον Θράσο ξένο σώμα στο σπίτι. Τα συναισθήματα όμως της Στέλλας γι' αυτόν, είναι τελείως διαφορετικά.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

ΣΤΕΛΛΑ (~55): Εργάζεται στην εκπαίδευση.

ΑΝΔΡΕΑΣ (~47): Πρώην σύζυγος της Στέλλας.

ΗΛΕΚΤΡΑ (~27): Κόρη της Στέλλας και του Ανδρέα.

ΘΡΑΣΟΣ (17- 18): Γιος του συντρόφου της Στέλλας, Άρη.

ΣΚΗΝΗ 1 [ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΣΤΕΛΛΑΣ]

Σαλόνι. Στο μέσον της σκηνής βρίσκεται ένας τριθέσιος καναπές, μία πολυθρόνα κι ένα χαμηλό τραπέζι καθιστικού. Επίπλωση μικροαστικής αισθητικής, με αντικείμενα πολυκαιρισμένα. Στο ένα άκρο της σκηνής και διαγώνια του καθιστικού, έχει στηθεί ένα στολισμένο χριστουγεννιάτικο δέντρο. Τα φωτάκια του αναβοσβήνουν με τη συνοδεία ενσωματωμένης εορταστικής μουσικής. Δίπλα από το δέντρο υπάρχει ένα παράθυρο. Στο άλλο άκρο της σκηνής, πάνω σ' ένα βοηθητικό τραπεζάκι είναι τοποθετημένο ένα πικάπ, σύγχρονης κατασκευής. Ακούγεται το "Your Latest Trick" των Dire Straits. Η μουσική του πικάπ καλύπτει τη μελωδία από τα φωτάκια στο χριστουγεννιάτικο δέντρο. Στο πίσω μέρος της σκηνής υπάρχουν τρεις πόρτες. Δύο εσωτερικές του διαμερίσματος και η κύρια είσοδος.

Η Στέλλα είναι χαλαρά μισοξαπλωμένη στην πολυθρόνα, με πρόσωπο στο κοινό. Καπνίζει και κατά διαστήματα πίνει, από ένα ποτήρι που κρατάει ακουμπισμένο στο σώμα της. Δίπλα της, στο πάτωμα, ένα μισοάδειο μπουκάλι. Ο χώρος του σαλονιού κατακλύζεται από καπνούς.

ΘΡΑΣΟΣ* (O.S.): (Χτυπάει δυνατά και ρυθμικά την πόρτα του δωματίου του.) Χαμήλωσε τη μουσική! (Παύση. Επαναλαμβάνει τα χτυπήματα ακριβώς με τον ίδιο τρόπο.) Χαμήλωσε τη μουσική!

Η Ηλέκτρα πίνει μια γουλιά από το ποτήρι. Φέρνει το τσιγάρο στο στόμα της και τραβάει μια γερή ρουφηξιά. Εκπνέει σχηματίζοντας στον αέρα δαχτυλίδια καπνού.

ΗΛΕΚΤΡΑ (Με σκοπό να τον πικάρει.): Δεν ακούω! Βγες έξω να μου πεις τι θέλεις! (Σε χαμηλότερο τόνο.) Αλλά που...

ΘΡΑΣΟΣ (O.S.): (Νέα, πανομοιότυπη με πριν, ακολουθία χτυπημάτων.) Χαμήλωσε τη μουσική! (Παύση. Επαναλαμβάνει τα χτυπήματα ακριβώς με τον ίδιο τρόπο.) Χαμήλωσε τη μουσική! Δε ακούω τον Μαξ!

* Η φωνή του Θράσου στο έργο είναι τραχιά, επίπεδη και μονότονη· χωρίς η χροιά, ο τόνος κι ο ρυθμός της, ν' αντανακλούν το συναισθηματικό φορτίο των λόγων του. Ωστόσο, στα ξεσπάσματά του, ο θυμός, η αγανάκτηση αλλά και η οργή του πολλές φορές, είναι στοιχεία ανιχνεύσιμα στο ηχόχρωμα της φωνής του.

Η Ηλέκτρα δεν αντιδρά. Αρχίζει να σιγομουρμουρίζει τα λόγια του κομματιού. Ο Θράσος διαμαρτύρεται και πάλι. Εκείνη σηκώνεται και δυναμώνει την ένταση του πικάπ. Επιστρέφει στη θέση της συνεχίζοντας να τραγουδάει στον ρυθμό του κομματιού. Η πόρτα της κύριας εισόδου ανοίγει. Μπαίνει η Στέλλα κρατώντας τσάντες. Ακούει τον Θράσο να επαναλαμβάνει την ίδια ρουτίνα διαμαρτυρίας. Αφήνει τις τσάντες κάτω.

ΣΤΕΛΛΑ (*Εκνευρισμένη.*): Το παιδί φωνάζει δεν ακούς;

ΗΛΕΚΤΡΑ (*Αδιάφορα.*): Θα του περάσει.

Η Στέλλα στρέφει αυστηρά το βλέμμα στην Ηλέκτρα και βαδίζει νευρικά προς το πικάπ. Κλείνει τη μουσική. Κατευθύνεται προς το χριστουγεννιάτικο δέντρο και ρυθμίζει τα φωτάκια στη σκάλα που δεν ακούγεται η εορταστική μουσική. Στη συνέχεια κινείται προς το δωμάτιο του Θράσου. Ανοίγει την πόρτα.

ΣΤΕΛΛΑ: Να μπω;

ΘΡΑΣΟΣ (O.S.): Όχι! Πες της να χαμηλώσει τη μουσική. Μ' ενοχλεί. Πες της να τη χαμηλώσει. Ενοχλεί και τον Μαξ. Μ' ενοχλεί η μουσική.

ΣΤΕΛΛΑ: Τη χαμήλωσε αγόρι μου, εντάξει.

ΘΡΑΣΟΣ (O.S.): Τη μουσική...

ΣΤΕΛΛΑ: Τη χαμήλωσε Θράσο. Όλα εντάξει.

ΘΡΑΣΟΣ (O.S.): Βουίζουν τ' αυτιά μου.

ΣΤΕΛΛΑ: Θα περάσουν. Περίμενε. (*Από τις τσάντες που κρατούσε μπαίνοντας, βγάζει κάτι ακουστικά.*)

ΘΡΑΣΟΣ (O.S.): Όχι/

ΣΤΕΛΛΑ: /Δεν μπαίνω. Τ' αφήνω εδώ. (*Γ' ακουμπάει στο πάτωμα του δωματίου χωρίς η ίδια να πατήσει μέσα*). Μόλις τα φορέσεις θα είσαι μια χαρά. Οκ;

ΘΡΑΣΟΣ (O.S.): Κλείσε την πόρτα.

ΣΤΕΛΛΑ: Θα με φωνάξεις για τις ασκήσεις μας;

ΘΡΑΣΟΣ (O.S.): Κλείσε την πόρτα. (*Η Στέλλα κλείνει την πόρτα κι απομακρύνεται.*) Σε σαράντα λεπτά. (*Παύση. Πιο δυνατά.*) Στέλλα! Σε σαράντα λεπτά.

ΣΤΕΛΛΑ: *(Επιστρέφει και κολλάει το μάγουλό της στην κλειστή πόρτα του δωματίου.)*
Σ' άκουσα! *(Προς την Ηλέκτρα, σε έντονο ύφος, χωρίς να την κοιτάζει.)* Τόσο δύσκολο είναι να κάνεις τη ζωή του λίγο πιο εύκολη;

Η Ηλέκτρα δεν απαντά. Δείχνει απαθής. Φέρνει στα χείλη της το ποτήρι και με μια γενναία γουλιά το αδειάζει. Έπειτα το αφήνει στο πάτωμα.

Η Στέλλα αρχίζει να τακτοποιεί το περιεχόμενο από τις τσάντες που έφερε απ' έξω. Τοποθετεί τα δώρα στη βάση του χριστουγεννιάτικου δέντρου. Κάποια επιπλέον στολίδια προορίζονται για τη διακόσμηση των τοίχων. Τελευταίο βγάζει ένα πολύχρωμο μεταλλικό κουτί με μπισκότα. Το τοποθετεί πάνω στο τραπέζακι του σαλονιού. Μαζεύει από το πάτωμα το ποτήρι, το μπουκάλι και το τασάκι. Τ' αφήνει κι αυτά πάνω στο τραπέζακι του σαλονιού.

ΣΤΕΛΛΑ *(Επιτακτικά.):* Δώσε μου το τσιγάρο.

Η Ηλέκτρα τραβάει μια τζούρα και δίνει αδιάφορα το τσιγάρο στη Στέλλα.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Παράτα με.

Η Στέλλα σβήνει το τσιγάρο στο τασάκι. Κάθεται στον καναπέ απέναντι από την Ηλέκτρα. Την παρατηρεί. Εκείνη έχει το βλέμμα στραμμένο αλλού.

ΣΤΕΛΛΑ *(Κοφτά.):* Νομίζω πως συμφωνήσαμε να μην καπνίζεις εδώ μέσα.

ΗΛΕΚΤΡΑ *(Αδιάφορα.):* Δική σου ιδέα ήταν.

ΣΤΕΛΛΑ: Συμφώνησες όμως.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Για να μη με πρήζεις.

ΣΤΕΛΛΑ: Για να μη σε πρήζω θα πρέπει να τηρείς τις συμφωνίες μας.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Προτιμώ να τις αθετώ πίσω από την πλάτη σου.

ΣΤΕΛΛΑ: Ούτε αυτό κάνεις όμως.

ΗΛΕΚΤΡΑ *(Προκλητικά.):* Δεν περίμενα να γυρίσεις τόσο νωρίς σήμερα.

ΣΤΕΛΛΑ *(Το ύφος της αλλάζει, γίνεται ήπιο, σχεδόν οικείο.):* Γιατί το κάνεις αυτό, μου λες;

ΗΛΕΚΤΡΑ *(Γυρίζει το κεφάλι και κοιτάζει τη Στέλλα.):* Δεν κάνω κάτι. Την ησυχία μου θέλω.

Η Στέλλα εξακολουθεί να την παρατηρεί. Ήρεμα και διερευνητικά.

ΣΤΕΛΛΑ: Πολύ καλά. *(Παύση.)* Σε αφήνω στην ησυχία σου. *(Σηκώνεται από τον καναπέ κι απομακρύνεται.)*

ΗΛΕΚΤΡΑ: Έχεις χαιρετίσματα από τον πρώην άντρα σου *(Μικρή παύση.)* Όχι τον πεθαμένο, τον άλλο.

Η Στέλλα σταματάει απότομα. Γυρίζει αργά προς την Ηλέκτρα η οποία ανασηκώνεται και κάθεται κανονικά στην πολυθρόνα.

ΣΤΕΛΛΑ: Ο οποίος τυχαίνει να είναι και πατέρας σου.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Δε φταίω εγώ.

ΣΤΕΛΛΑ: Μάλιστα. Έτσι εξηγείται... Πότε τον είδες;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Τι σε νοιάζει;

ΣΤΕΛΛΑ: Δε με νοιάζει.

Μικρή παύση.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Το πρωί, που κατέβηκα στο κέντρο.

ΣΤΕΛΛΑ: Φαντάζομαι όχι τυχαία.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Καλά φαντάζεσαι.

ΣΤΕΛΛΑ: Βρίσκεστε ακόμα;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Φυσικά. Πατέρας μου είναι. Εσύ το είπες.

ΣΤΕΛΛΑ *(Ειρωνικά):* Ελπίζω να το θυμάται κι εκείνος. Για περίπου είκοσι χρόνια του διέφευγε!

ΗΛΕΚΤΡΑ: Είχες βάλει κι εσύ το χεράκι σου σ' αυτό.

ΣΤΕΛΛΑ: Έτσι σου είπε; Έχει και παράπονο;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Δε μονοπωλείς τις συζητήσεις μας ξέρεις.

ΣΤΕΛΛΑ: Με δύο παιδιά στην εφηβεία, μια τσούλα να του έχει περάσει κολάρο στον λαιμό σέρνοντάς τον σαν κουταβάκι και είκοσι χρόνια απουσίας από τη ζωή του παιδιού του, δε χωρά αμφιβολία. Η επιστροφή της μνήμης του είναι ένα μικρό θαύμα! Μα το μεγαλύτερο θαύμα απ' όλα είναι πως ένα παιδί παρατημένο

σαν σκουπίδι όλα αυτά τα χρόνια, τον αποδέχεται τόσο εύκολα, χωρίς να ζητήσει ούτε μία εξήγηση. Σα να μη συνέβη τίποτα! Αυτό κι αν είναι θαύμα! Πραγματικά ανεπανάληπτο!

ΗΛΕΚΤΡΑ: Καλά εντάξει... Τα γνωστά ρεσιτάλ δράματος. Γράψ' τα στο κινητό να τα έχεις έτοιμα, μην αναγκάζεσαι να τα λες κάθε φορά.

ΣΤΕΛΛΑ (*Ειρωνικά*): Παρακαλώ, δεν κάνει τίποτα.

ΗΛΕΚΤΡΑ (*Ειρωνικά, επίσης*): Τ' ότι περίμενες κι ευχαριστώ με ξεπερνάει. Θα στο στείλω μ' επιστολή.

ΣΤΕΛΛΑ: Εγώ τα μάτια προσπαθώ να σ' ανοίξω. Τώρα αν εσύ επιμένεις να τα 'χεις κλειστά και να ονειρεύεσαι, δικό σου πρόβλημα. (*Με πικρία*.) Όσο για το ευχαριστώ/

ΗΛΕΚΤΡΑ: /Ευχαριστώ; Θεες ευχαριστώ; Για τι απ' όλα; Για τη ματαιοδοξία σου να κάνεις παιδί μ' έναν άντρα που ήξερες πως δεν ήταν έτοιμος; Για τ' ότι τον εκμεταλλεύτηκες μέχρι εκεί που δεν πάει και μετά μου τον στέρησες; Για τις γειτόνισσες που με τάιζαν και με ξεσκάτωναν όσο ήσουν στ' αμφιθέατρα; Για το... (*Διστάζει*.) Για το... (*Σταματάει απότομα, σα να μη θέλει να συνεχίσει*.)

ΣΤΕΛΛΑ (*Παρατηρεί την Ηλέκτρα. Ήπια*): Δεν είναι έτσι.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Αυτό το λες εσύ.

ΣΤΕΛΛΑ: Τον εκμεταλλεύτηκα! Δεν ήταν κανένας ανήλικος.

Πάυση.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Είναι όμως τόσο περίεργο.

ΣΤΕΛΛΑ: Τι;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Πόσο διαφορετικοί είναι μεταξύ τους. Αλήθεια, τι του βρήκες του Άρη;

ΣΤΕΛΛΑ: Του Άρη;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Ναι. Νομίζω πως δεν έχω γνωρίσει πιο αδιάφορο άνθρωπο.

ΣΤΕΛΛΑ: Ο Άρης είχε σπάνια καρδιά.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Και με τέτοιο βάρος να σέρνεται πίσω του.

ΣΤΕΛΛΑ: Βάρος; Τι εννοείς; *(Χαμηλώνει τη φωνή της και δείχνει προς το δωμάτιο του Θράσου.)* Εννοείς...

ΗΛΕΚΤΡΑ: Αυτό ακριβώς.

ΣΤΕΛΛΑ: Είναι αδερφός σου!

ΗΛΕΚΤΡΑ: Μα δεν είναι καν γιος σου!

ΣΤΕΛΛΑ: Ηλέκτρα... Έχουμε ευθύνη απέναντι σ' αυτό το παιδί.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Δε διαφωνώ.

ΣΤΕΛΛΑ: Τότε;

ΗΛΕΚΤΡΑ *(Αρχικά παρατηρεί διερευνητικά τη Στέλλα. Στη συνέχεια παίρνει απότομα το βλέμμα από πάνω της.):* Τίποτα. Ας' το.

ΣΤΕΛΛΑ: Όπως θες.

Μεγάλη Παύση.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Του ζήτησα να έρθει το βράδι των Χριστουγέννων.

ΣΤΕΛΛΑ: Δεν υπάρχει περίπτωση!

ΗΛΕΚΤΡΑ: Ίσως έρθει κι η Εύα.

ΣΤΕΛΛΑ: Μου κάνεις πλάκα τώρα...

ΗΛΕΚΤΡΑ: Η τσούλα, ναι.

ΣΤΕΛΛΑ *(Εξάλλη.):* Δεν έχω καμία διάθεση να τους λουστώ Χριστουγεννιάτικα/

ΗΛΕΚΤΡΑ: /Ανάλογα τη βάρδια που θα 'χει στο μπουρδέλο. Συγγνώμη, στο νοσοκομείο εννοώ.

ΣΤΕΛΛΑ: Είσαι απίστευτη! Δεν έπρεπε να με ρωτήσεις;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Είπα ν' απλοποιήσω λίγο τις διαδικασίες.

ΣΤΕΛΛΑ: Να το ακυρώσεις.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Δε γίνεται. Πάρε τους εσύ αν θες.

ΣΤΕΛΛΑ: Τότε θα τους υποδεχτείς μόνη σου. Εγώ θα φύγω.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Που θα πας; Για σκι; Θα πάρεις και τον Θράσο μαζί;

ΣΤΕΛΛΑ *(Την κοιτάζει απελπισμένη.):* Πραγματικά δεν ξέρω τι να κάνω μαζί σου...

ΗΛΕΚΤΡΑ: Έλα τώρα... Πόσο γαμάτο να μειώνεις τον πρώην άντρα σου μπροστά στη γυναίκα του!

ΣΤΕΛΛΑ (Σηκώνει τα χέρια παραιτούμενη από τη συζήτηση. Κατευθύνεται προς το δωμάτιο του Θράσου.): Θράσο! Ώρα για τις ασκήσεις μας.

ΘΡΑΣΟΣ (O.S.): Ακόμα δέκα λεπτά Στέλλα.

Η Στέλλα ανοίγει την πόρτα και μπαίνει στο δωμάτιο του Θράσου.

ΘΡΑΣΟΣ (O.S.): Όχι, μη μπεις... Στέλλα, μη μπεις!

ΣΤΕΛΛΑ (O.S.) (Γλυκά αλλά αποφασιστικά.): Θα μετράμε μαζί τον χρόνο μέχρι να ξεκινήσουμε, ναι; Που είναι το χρονόμετρο; Θέλω να βλέπω κι εγώ.

ΘΡΑΣΟΣ (O.S.): Ναι, εδώ. (Παύση.) Δεν έπρεπε να μπεις ακόμα.

Η Ηλέκτρα μ' ένα μειδίαμα ικανοποίησης κατευθύνεται προς το πικάπ. Διαλέγει έναν δίσκο και τον βάζει να παίζει. Ρυθμίζει την ένταση του ήχου ώστε να μην ενοχλεί. Κάθεται στην πολυθρόνα και ανάβει τσιγάρο. Χαλαρώνει απολαμβάνοντας τη μουσική.

Η συνομιλία του Θράσου και της Στέλλας σταδιακά ακούγεται όλο και λιγότερο, μετατρέπεται σε ψιθύρους και τελικά σβήνει.

Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ 2 [ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΣΤΕΛΛΑΣ]

Σκοτάδι. Ακούγεται χαμηλόφωνη συνομιλία η ένταση της οποίας σταδιακά δυναμώνει. Ήχος πόρτας που ανοίγει.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Το παιδί;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Ποιο παιδί; Τον Θράσο λες;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ναι...

ΗΛΕΚΤΡΑ: Τον έχει πάρει μαζί της. Σ' έναν διαγωνισμό ρητορικής. Τώρα τι θα ρητορεύσει ο Θράσος...

Ανάβουν τα φώτα. Ο Ανδρέας ακολουθεί την Ηλέκτρα διστακτικά. Κοιτάζει δεξιά-αριστερά για να βεβαιωθεί ότι είναι μόνοι τους στο διαμέρισμα.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Δεν ξέρω αν είναι καλή ιδέα όλο αυτό.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Χαλάρωσε πια! Δεν έχεις καθόλου περιέργεια; Έζησες... Ζήσαμε τόσα χρόνια εδώ.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Και βέβαια έχω. Όμως καταλαβαίνεις...

ΗΛΕΚΤΡΑ *(Τον αγγίζει τρυφερά.):* Φυσικά.

ΑΝΔΡΕΑΣ *(Δείχνει προς το δωμάτιο του Θράσου.):* Εκεί/

ΗΛΕΚΤΡΑ: /Εκεί είναι το δωμάτιο του Θράσου τώρα πια. Το παλιό δικό μου.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Μάλιστα.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Επιστρέφω σε μισό.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Οκ.

Η Ηλέκτρα ανοίγει μία από τις εσωτερικές πόρτες που βρίσκονται στο πίσω μέρος της σκηνης και βγαίνει. Ο Ανδρέας παρατηρεί τον χώρο. Έπειτα από λίγο η Ηλέκτρα επιστρέφει κρατώντας ένα κάδρο που περιβάλλει μια σύνθεση· ένα κολάζ εικόνων, φωτογραφιών και άλλων αντικειμένων.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Αυτό είναι. *(Τοποθετεί το κάδρο σ' ένα σταθερό σημείο και στέκεται δίπλα στον πατέρα της περιμένοντας τις αντιδράσεις του.)*

ΑΝΔΡΕΑΣ *(Πάει κοντά. Το παρατηρεί.):* Είναι... Είναι πολύ όμορφο.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Αλήθεια; *(Παύση.)* Δεν είχα δίκιο που ήθελα να το δεις από κοντά;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ναι, είχες. *(Εξακολουθεί να κοιτάζει το κάδρο. Πλησιάζει και το μυρίζει.)*
Όντως τώρα; Τσιγαριλίκι είν' αυτό;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Ναι.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Κι οι τρίχες δίπλα;

ΗΛΕΚΤΡΑ *(Του ρίχνει ένα συννεοχικό βλέμμα.):* Εσύ πες μου.

ΑΝΔΡΕΑΣ *(Σκέφτεται.):* Από την περούκα της χίπισσας είναι!

ΗΛΕΚΤΡΑ *(Γελάει.):* Θυμάσαι τη στολή;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Αλίμονο! *(Με αυξανόμενη ένταση.)* Κάνω γάρο και φουμάρω/

ΑΝΔΡΕΑΣ & ΗΛΕΚΤΡΑ *(Δυνατά.):* /Μου 'ρχεται και να σαλτάρω, ρούφηξα ως τη τζιβάνα, τώρα βλέπω αεροπλάνα!

ΑΝΔΡΕΑΣ *(Γελάει με την καρδιά του.):* Εκείνη τη μέρα διέλυσες το σύμπαν!

ΗΛΕΚΤΡΑ: "Πάψε! Πάψε!" Φώναζε η κυρία Κατερίνα. "Μου κατέστρεψες τη γιορτή παλιοκόριτσο! Οι γονείς σου! Που είναι οι γονείς σου; Στο γραφείο μου! Τώρα!" *(Γελάνε.)*

ΑΝΔΡΕΑΣ: Τι τάξη ήσουν;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Νομίζω δευτέρα... ή τρίτη.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Αλήθεια, γιατί το έκανες;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Είχα βαρεθεί.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Αν μου το 'λεγες, θα φεύγαμε.

Παύση.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Δε με ανάγκασε ποτέ ξανά να πάω σε σχολική γιορτή. *(Αντικρίζονται με τρυφερότητα και νοσταλγία.)*

ΑΝΔΡΕΑΣ *(Δείχνει στο κάδρο.):* Εδώ που είμαστε;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Στο Σούνιο.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Στο Σούνιο; *(Κοιτάζει καλύτερα.)* Ποιος την τράβηξε;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Εκείνη.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Δε θυμάμαι τη φωτογραφία.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Εκείνο το καλοκαίρι ήρθε μόνο για μια μέρα.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Τότε ήταν;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Τότε. *(Μικρή Παύση. Παρατηρεί τον Ανδρέα.)* Έφυγε ξαφνικά το επόμενο πρωί.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ναι. Σωστά.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Δε με αποχαιρέτησε καν.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Για να μη σε ζυπνήσει.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Ήταν ένα πολύ περίεργο καλοκαίρι.

ΑΝΔΡΕΑΣ *(Σκεπτικός.)*: Πράγματι.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Ποτέ δε μου μίλησες για εκείνο το πρωινό.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Τι σημασία έχει πια...

ΗΛΕΚΤΡΑ: Σηκώθηκα απ' το κρεβάτι και σε βρήκα στην παραλία. *(Παύση.)* Έκλαιγες έτσι δεν είναι;

ΑΝΔΡΕΑΣ *(Αποφεύγει το βλέμμα της.)*: Μην τα σκαλίζεις τώρα.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Ξέρω πως τσακωθήκατε το προηγούμενο βράδι.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ήταν μια δύσκολη περίοδος.

Παύση.

ΗΛΕΚΤΡΑ *(Στρέφει το κεφάλι αλλού.)*: Κι εκείνη το ίδιο κάνει.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Τι δηλαδή;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Μοιάζει να έχει διαγράψει απ' το μυαλό της τα πάντα.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Αυτό θα έπρεπε να σου αρκεί.

Μικρή παύση.

ΗΛΕΚΤΡΑ *(Δείχνει στο κάδρο.)*: Δες εδώ.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Που;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Εδώ. Τα φύλλα. Τον άσο και τον βαλέ μπαστούνι. Και γύρω απ' αυτά.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Είναι από την τράπουλα...

ΗΛΕΚΤΡΑ: ... Που μου έφερες τα τελευταία σου Χριστούγεννα μαζί μας.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Δε φαντάζεσαι τι άκουσα απ' τη μάνα σου.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Από τις ελάχιστες φορές που είχε δίκιο.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Έτσι ε;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Δεν είναι και πολύ νορμάλ να παίρνεις τράπουλα σε παιδί επτά ετών.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Οικτώ ήσουν.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Έστω.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Δε μου είχε φανεί κακή ιδέα τότε.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Δεν ήταν κι η καλύτερη.

ΑΝΔΡΕΑΣ (*Πιο χαμηλόφωνα.*): Σίγουρα ήταν. (*Η Ηλέκτρα χαμογελάει.*)

ΗΛΕΚΤΡΑ: Ξέρεις πόσο μου το ζήτησαν;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Και;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Τι και; Εσύ θα το έδινες;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Εξαρτάται από την προσφορά.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Αλήθεια τώρα; Ό,τι θυμάμαι από σένα είναι εδώ πάνω.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Οι αναμνήσεις δεν τρώγονται.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Σοβαρολογείς;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Κάποιες φορές πρέπει να σιέφτεσαι πρακτικά.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Θέλω να στο χαρίσω.

ΑΝΔΡΕΑΣ (*Ξαφνιαάζεται.*): Εμένα;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Εσένα, ναι.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Δεν... Δεν είναι σωστό.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Γιατί;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Θα σου δώσω όσα χρήματα αξίζει αλλά θέλω να το κρατήσεις, ναι; Θα είναι σαν να μου το έδωσες. Οχι;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Μα δε θέλω να το αγοράσεις. Χέστηκα για τα χρήματα. Θέλω να το έχεις εσύ.

ΑΝΔΡΕΑΣ (*Με δυσθυμία*): Εντάξει. Θα το δούμε.

ΗΛΕΚΤΡΑ (*Πειραγμένη*): Τι να δούμε; Δεν καταλαβαίνω. Να στο χαρίσω θέλω.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Είπαμε εντάξει! (*Την χαϊδεύει τρυφερά στην πλάτη*.) Μήπως να πηγαίνουμε σιγά σιγά; Πρέπει να πάρουμε και την Εύα από την κλινική. Έχω κλείσει τραπέζι στις τρεις.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Της είπες για τα Χριστούγεννα;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ναι... Δεν ξέρει ακόμα αν θα 'ρθει.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Γιατί;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Λόγω των παιδιών. Και της ημέρας.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Σιγά μην κάτσουν σπίτι τα παιδιά μωρέ μπαμπά.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ε, θα έχει την έγνοια τους. Καταλαβαίνεις.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Τότε μπορείτε να έρθετε όλοι μαζί εδώ.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Αυτά δεν γίνονται, το ξέρεις.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Μα πως, η Στέλλα δέχτηκε/

ΑΝΔΡΕΑΣ: /Μην επιμένεις κορίτσι μου! Κι οι δυο ξέρουμε τι γίνεται, οχι;

Παύση.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Εσύ θα έρθεις όμως, ε;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ναι. Φυσικά. (*Μικρή παύση*.) Θέλω να έρθω. Θα έρθω.

Παύση.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Πως είναι;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Τι πράγμα;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Ε να, με τα παιδιά. Σ' αυτή την ηλικία.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Δε θες να ξέρεις.

ΗΛΕΚΤΡΑ *(Λίγο μελαγχολικά.):* Θα 'δυνα τα πάντα για να ήξερα.

ΑΝΔΡΕΑΣ *(Την αγκαλιάζει. Εκείνη ανταποκρίνεται.):* Έλα. Ας τ' αφήσουμε αυτά τώρα.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Εντάξει.

Ήχος μηνύματος από κινητό.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Δικό μου. *(Βγάζει το κινητό από την τσέπη και διαβάζει το μήνυμα. Μειδιά.)*

ΗΛΕΚΤΡΑ: Τι είναι;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Η Εύα. Κάτι έτυχε, στην κλινική. Δε μπορεί να έρθει για φαγητό.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Είναι σοβαρό;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Δε γράφει. Μπορεί να έτυχε κάτι έκτακτο στο ψυχιατρικό τμήμα.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Δεν ήξερα πως έχουν και ψυχιατρικό τμήμα στην κλινική.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Υποτυπωδώς λειτουργεί. Συνήθως είναι περιπτώσεις από το διπλανό ίδρυμα που συνεργάζονται.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Τη "Φροντίδα"; Συνεργάζεται η κλινική της Εύας με τη "Φροντίδα";

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ναι μ' αυτούς. Ηλικιωμένοι, κατάκοιτοι, βλάβες... *(Κυρτώνοντας τον δείκτη του χεριού του χτυπάει επανειλημμένα το κεφάλι του.)* Κατάλαβες.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Τώρα; Πάμε οι δυο μας για φαγητό;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Γιατί όχι...

ΗΛΕΚΤΡΑ: Μήπως να έπαιρνες στο μαγαζί ν' αλλάξεις τραπέζι; Ας μας βάλουν έξω καλύτερα. Θα καπνίσουμε με την ησυχία μας και όσο θέλουμε. *(Ο Ανδρέας συγκατανεύει.)*

Ήχος μηνύματος από κινητό.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Δικό σου.

Ο Ανδρέας βγάζει το κινητό από την τσέπη και διαβάζει το μήνυμα. Στρέφει με απογοήτευση το κεφάλι δεξιά- αριστερά.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Δε μας θέλει τελικά.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Τι είναι πάλι;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Πρέπει να πάρω τον Μάριο από την προπόνηση και να τον πάω σπίτι. Έχει κανονίσει ένα ιδιαίτερο.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Η Εύα το κανόνισε;

ΑΝΔΡΕΑΣ (*Ξαφνιαάζεται. Παύση.*): ...Πρέπει να φύγω κορίτσι μου.

ΗΛΕΚΤΡΑ (*Απογοητευμένη.*): Θα σου φέρω το κάδρο. (*Αγκαλιάζονται.*)

ΑΝΔΡΕΑΣ: Θα σου πω εγώ πότε, οκ;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Οκ.

Παραμένουν αγκαλιασμένοι.

Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ 3 [ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ]- [ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΣΤΕΛΛΑΣ]- [ΓΔΡΥΜΑ "ΦΡΟΝΤΙΔΑ"]

Η σκηνή είναι υποφωτισμένη. Ένας προβολέας πέφτει πάνω στην πολυθρόνα που κάθεται η Στέλλα. Είναι περιποιημένη, με προσεγμένο ντύσιμο.

ΣΤΕΛΛΑ: Ήταν κάτι που το συζητούσαμε αλλά βλέπετε οι καταστάσεις μας πρόλαβαν. Ο Άρης ήταν δυνατός σαν ταύρος. Δε φαντάζεστε πόσο. Όχι ν' αρρωστήσει, δε θυμάμαι μία φορά να έχει παραπονεθεί για το παραμικρό. Ότι τον πονάει ο λαιμός ή το κεφάλι για παράδειγμα. Ούτε μια φορά. Κι όμως, αυτός ο άνθρωπος έφυγε στο άψε σβήσε. Γι' αυτό το καλοκαίρι συζητούσαμε τον γάμο. *(Παύση. Ακούει. Συγκινείται.)* Να είστε κι εσείς καλά. Σας ευχαριστώ. *(Παύση. Ακούει.)* Τα τυπικά κριτήρια εννοείτε... Ηλικιακά, ποινικό μητρώο κ.λπ. Ναι τα πληρώ, φυσικά. Τα δικαιολογητικά είναι στον φάκελο. *(Παύση. Ακούει.)* Ξεκίνησα από τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, συνεχίζοντας παράλληλα τις σπουδές μου. Τώρα διδάσκω στο Πανεπιστήμιο. Οι μισθολογικές μου καταστάσεις είναι κι αυτές στον φάκελο. Δεν υπάρχουν δάνεια ή υποθήκες. Το σπίτι που ζούμε είναι δικό μου. Οι οφειλές του έχουν εξοφληθεί εδώ και πολλά χρόνια. Στο ίδιο σπίτι ζούσαμε και με τον πατέρα του Θράσου. Είναι άνετο και λειτουργικό. Ο Θράσος έχει το δικό του δωμάτιο. Εκεί μελετάει, δέχεται τους φίλους του, ακούει μουσική, αξιολογεί όπως θέλει τον προσωπικό του χρόνο. Εκεί κάνουμε και τις καθημερινές του ασκήσεις. *(Παύση. Ακούει.)* Ναι το καταλαβαίνω, φυσικά. Μπορείτε να έρθετε όποτε θέλετε ώστε να διαπιστώσετε κι από κοντά σε τι περιβάλλον ζει το παιδί. *(Παύση.)* Μια ερώτηση μόνο. Ίσως σκεφτείτε ότι βλέπω πολλές σχετικές ταινίες, όμως θα ήθελα να ξέρω αν για την επίσκεψή σας θα έχω ενημερωθεί προηγουμένως ή θα γίνει ξαφνικά. Όχι ότι αλλάζει κάτι βέβαια, περισσότερο από περιέργεια ρωτάω. *(Παύση. Ακούει. Γελάει.)* Α εντάξει! Ναι, ναι σ' αυτά τα τηλέφωνα θα με βρείτε. Και το mail μου είναι στον φάκελο. *(Παύση. Ακούει.)* Όχι κάτι σοβαρό. Οι εξετάσεις μου είναι όλες πρόσφατες. Τα συνηθισμένα της ηλικίας. Λίγη χοληστερίνη, τριγλυκερίδια... Το ζάχαρο φυσιολογικό. *(Παύση. Ακούει.)* Ναι, ναι όλα στον φάκελο. *(Παύση. Ακούει.)* Όχι ακόμα. Σε λίγους μήνες ενηλικιώνεται. *(Παύση. Ακούει. Δείχνει Προβληματισμένη.)* Με τη μητέρα του δεν είχαμε επαφές. Εκείνη δηλαδή δεν ήθελε καμία σχέση με το παιδί. Ήταν κάτι που το απαίτησε όταν τους άφησε κι έφυγε. Ούτε επικοινωνήσε ποτέ μαζί μας για να μάθει τι κάνει ο

Θράσος ή για να τον δει. Ο Άρης δεν ήξερε ούτε που βρίσκεται ούτε τι κάνει σήμερα. *(Παύση.)* Υπάρχει περίπτωση να είναι αυτό πρόβλημα στη διαδικασία της υιοθεσίας; *(Παύση. Ακούει. Δείχνει προβληματισμένη.)* Μάλιστα. Κατανοείτε όμως φαντάζομαι πως αυτά τα ζητήματα δε μπορούν να βάζουν φρένο στο συμφέρον ενός παιδιού που χρειάζεται φροντίδα. Ελπίζω να βρεθεί τρόπος. *(Παύση. Ακούει.)* Ωραία, χαίρομαι. *(Παύση. Ακούει.)* Είναι λίγος καιρός που ζει και η κόρη μου μαζί μας. *(Μικρή παύση. Ακούει.)* Είκοσι επτά. *(Παύση. Ακούει.)* Ναι φυσικά, εργάζεται. Βέβαια η δουλειά που κάνει τώρα δεν έχει σχέση με το αντικείμενο των σπουδών της. Πάντως η Ηλέκτρα δεν ήρθε για να μείνει μόνιμα στο σπίτι. Ξέρετε τώρα. Τα παιδιά χρειάζονται μια εστία για ν' ανασυγκροτηθούν και ν' ανοίξουν τα φτερά τους. *(Παύση. Ακούει. Δείχνει νευρική. Αποφασιστικά.)* Τα πάει πολύ καλά με τον Θράσο... Θα το διαπιστώσετε κι εσείς.

Η Στέλλα μένει ακίνητη στην πολυθρόνα με τον προβολέα στραμμένο πάνω της. Από πίσω της, στο ημίφως της σκηνης, εμφανίζεται ο Θράσος. Πλησιάζει προς εκείνη αργά και σταθερά. Κάθεται οκλαδόν δίπλα στην πολυθρόνα, έχοντας ακουμπισμένη την πλάτη στο μπράτσο της και με πρόσωπο προς το κοινό. Η Στέλλα πάει να του χαϊδέψει το κεφάλι, όμως εκείνος τραβιέται. Οι δυο τους μιλούν, δίχως να κοιτάζονται.

ΘΡΑΣΟΣ: Δεν ξανάρχομαι.

ΣΤΕΛΛΑ: Που;

ΘΡΑΣΟΣ: Στους τάφους.

Μικρή παύση.

ΣΤΕΛΛΑ: Εντάξει. *(Μικρή παύση.)* Τι έγινε;

ΘΡΑΣΟΣ: Δεν έγινε κάτι.

ΣΤΕΛΛΑ: Εννοώ, γιατί δε θες να ξανάρθεις;

ΘΡΑΣΟΣ: Δε μου αρέσει πια εκεί.

ΣΤΕΛΛΑ: Θες να μιλήσουμε γι' αυτό;

ΘΡΑΣΟΣ: Τα πεύκα μου φέρνουν φαγούρα.

ΣΤΕΛΛΑ: Αυτό είναι αλλεργικό.

ΘΡΑΣΟΣ: Βγάζω φουσιάλες.

ΣΤΕΛΛΑ: Θα βάλουμε κρέμα.

ΘΡΑΣΟΣ: Δε βάζω κρέμα. Μ' ανατριχιάζει και νευριάζω.

ΣΤΕΛΛΑ: Θα δοκιμάσουμε με οινόπνευμα.

ΘΡΑΣΟΣ: Ούτε αυτό.

ΣΤΕΛΛΑ: Γιατί;

ΘΡΑΣΟΣ: Το μπουκάλι ρουφάει αέρα κι ο θόρυβος μου τρυπάει τ' αυτιά.

ΣΤΕΛΛΑ: Υπάρχουν μαντηλάκια με οινόπνευμα.

Μικρή παύση.

ΘΡΑΣΟΣ: Δεν ξέρω.

Μικρή παύση.

ΣΤΕΛΛΑ: Υπάρχει κι άλλος λόγος;

ΘΡΑΣΟΣ: Ναι. Είσαι εσύ.

ΣΤΕΛΛΑ: Εγώ; Έκανα κάτι;

ΘΡΑΣΟΣ: Όχι.

ΣΤΕΛΛΑ: Τότε;

ΘΡΑΣΟΣ: Παλιότερα... Όταν έκλαιγες...

ΣΤΕΛΛΑ: Στενοχωριόσουν; Αυτό είναι;

ΘΡΑΣΟΣ: Όχι. Μ' άρεσε που σ' άκουγα.

ΣΤΕΛΛΑ: Σ' άρεσε;

ΘΡΑΣΟΣ: Ναι. Αισθανόμουν όμορφα.

ΣΤΕΛΛΑ: Τι εννοείς, μου λες;

ΘΡΑΣΟΣ: Αυτό που σου είπα.

ΣΤΕΛΛΑ: Λοιπόν, τι άλλαξε;

ΘΡΑΣΟΣ: Δεν κλαις πια έτσι.

ΣΤΕΛΛΑ: Τι λες...

ΘΡΑΣΟΣ: Κι εγώ θυμώνω.

ΣΤΕΛΛΑ: Θυμώνεις; Γιατί;

ΘΡΑΣΟΣ: Για εκείνες τις φουσκάλες. *(Μικρή παύση.)* Με τρώνε. Μετά με τσούζουν.

ΣΤΕΛΛΑ: Δεν πρέπει να τις ζύνεις.

ΘΡΑΣΟΣ: Στο τέλος ματώνουν.

ΣΤΕΛΛΑ: Μην τις πειράζεις.

ΘΡΑΣΟΣ: Μ' αρέσει να γλείφω τα νύχια, τα δάχτυλά μου. Έχει ωραία γεύση το αίμα. Είναι όσο πρέπει αλμυρό/

ΣΤΕΛΛΑ: /Γλυφό είναι.

ΘΡΑΣΟΣ: Γλυφό... Έχεις δοκιμάσει ποτέ;

ΣΤΕΛΛΑ: Μπορεί. Δε θυμάμαι. Ναι, έχω.

ΘΡΑΣΟΣ: Βρες μου κάποιον... Που να κλαίει όπως έκλαιγες εσύ.

ΣΤΕΛΛΑ: Θράσο, αυτό δε γίνεται.

ΘΡΑΣΟΣ: Μια γυναίκα. Οι γυναίκες κλαίνε πιο όμορφα...

ΣΤΕΛΛΑ: Όσο γι' αυτό που είπες... Δε σημαίνει πως δεν αγαπώ τον μπαμπά σου.

ΘΡΑΣΟΣ: ... Αλλά γελάνε πιο άσχημα.

ΣΤΕΛΛΑ: Σικέρτεσαι τον μπαμπά, έτσι δεν είναι;

ΘΡΑΣΟΣ: Όμως εσύ... Εσύ, δε γελάς άσχημα. *(Μικρή παύση.)* Εσύ δε γελάς ποτέ. *(Μικρή παύση.)* Θα ήταν καλύτερα να γελούσες. Ακόμα κι άσχημα.

ΣΤΕΛΛΑ: Σου λείπει ο μπαμπάς.

ΘΡΑΣΟΣ *(Κουνάει αρνητικά το κεφάλι.):* Όχι. *(Μικρή παύση.)* Ακούω όμως τη φωνή του.

ΣΤΕΛΛΑ: Τι σου λέει;

ΘΡΑΣΟΣ: Πως θα 'ρθει να με πάρει.

ΣΤΕΛΛΑ: Να σε πάρει; Να πάτε που;

Θράσος: Είναι έκπληξη, λέει.

Στέλλα: Αφού ξέρει πως δε σ' αρέσουν οι εκπλήξεις.

ΘΡΑΣΟΣ (*Ανασηκώνει αδιάφορα τους ώμους.*): Κάποιες φορές μιλάει αλλά μου λέει πως δεν πρέπει να τον ακούω.

ΣΤΕΛΛΑ: Γι' αυτό τα τελευταία βράδια ζυπνάς τρομαγμένος;

ΘΡΑΣΟΣ (*Ανασηκώνει αδιάφορα τους ώμους.*): Κάποιες φορές η φωνή δεν είναι δική του. Είναι ξένη.

ΣΤΕΛΛΑ: Τι σου λέει αυτή φωνή;

ΘΡΑΣΟΣ: Πως σε λίγο καιρό θ' ακούω μόνο εκείνη.

ΣΤΕΛΛΑ: Μη δίνεις σημασία.

ΘΡΑΣΟΣ: Όμως τότε δε θα 'ναι πια ξένη.

Μικρή παύση.

ΣΤΕΛΛΑ: Να σ' αγκαλιάσω;

ΘΡΑΣΟΣ: Όχι.

ΣΤΕΛΛΑ: Όπως θες.

ΘΡΑΣΟΣ: Πες μου...

ΣΤΕΛΛΑ: Τι;

ΘΡΑΣΟΣ: Εκείνη, πότε θα φύγει απ' το σπίτι;

ΣΤΕΛΛΑ: Σ' αγαπάει.

ΘΡΑΣΟΣ: Τι;

ΣΤΕΛΛΑ: Σ' αγαπάει. Εμένα μισεί.

Το φως του προβολέα φεύγει από τον χώρο που βρίσκεται η Στέλλα με τον Θράσο και στρέφεται στη μία πλευρά του καναπέ, όπου κάθεται η Ηλέκτρα. Ντύσιμο καθημερινό, προσεγγμένο.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Χαίρομαι που το ακούω αυτό. Φαντάζομαι πως είναι σημαντικό για τη μητέρα μου να γνωρίζει ότι ο Θράσος θα έχει όλη την προσοχή και τη φροντίδα που χρειάζεται ένα παιδί μ' αυτές τις ιδιαιτερότητες. Είναι κάτι βέβαια που θα το ήθελα κι εγώ. Μπορεί να μην είμαστε αδέρφια αλλά όπως και να 'χει

ζει στο σπίτι μας για μεγάλο χρονικό διάστημα. Θα ήθελα να είναι εντάξει όπου κι αν πάει τελικά. *(Παύση. Ακούει.)* Κάποιες μέρες τα πράγματα πάνε καλά, άλλες πάλι όχι. Έπειτα, δεν πρόκειται για μία σταθερή κατάσταση που να μπορείς να πεις, την ξέρω, θα κάνω αυτό και τελείωσε. Κάθε τόσο σκάει και κάτι έκτακτο που πρέπει να διαχειριστείς. Τη μια μέρα προκύπτει ένα γεγονός και το αντιμετωπίζεις. Την άλλη μέρα για το ίδιο γεγονός αυτό που έκανες χτες είναι άχρηστο, πρέπει να βρεις άλλον τρόπο. *(Μικρή Παύση. Ακούει.)* Καταλαβαίνω, είναι μια σύνθετη αναπηρία. Επηρεάζει τα νεύρα, την ανάπτυξη, το συναίσθημα και χίλια δυο άλλα. Όμως, δεν πιστεύετε κι εσείς ότι θα ήταν καλύτερα ν' ασχολείται κάποιος μαζί του σε μια επαγγελματική βάση; *(Παύση. Ακούει.)* Χαίρομαι. *(Παύση. Ακούει.)* Ναι βέβαια, τα διάβασα όλα. Μου άρεσαν πολύ οι δραστηριότητες που έχετε. Πέρα από το κομμάτι της φροντίδας φυσικά, που είναι εξίσου σημαντικό. Ξέρετε, στον Θράσο αρέσει πολύ η μαγειρική. Κλείνονται με τη μητέρα μου στην κουζίνα και μαγειρεύουν με τις ώρες. Δε μπορείτε να φανταστείτε τι φτιάχνουν. Γλυκά, αλμυρά, μαγειρευτά, φαγητά στον φούρνο, τα πάντα. Μ' άρεσαν πολύ και τα παράλληλα προγράμματα που έχετε. Αθλητισμός, περίπατοι, εθελοντισμός, προστασία περιβάλλοντος. Βέβαια ο Θράσος δεν το 'χει πολύ με τον αθλητισμό, κάθε άλλο. Είναι τεμπελάκιος. Όμως λόγω της αναπηρίας του χρειάζεται να εκτελεί καθημερινά ήπιες δραστηριότητες. Σίγουρα πάντως θα εκτιμήσει τα προγράμματα καθαρισμού δασών και παραλιών που προσφέρετε. Του αρέσουν εργασίες όπου μπορεί να εστιάζει κάπου. Μάλλον τον βοηθούν να ξεχνιέται. Έτσι ίσως ανέβει κι η αυτοπεποίθησή του, δε συμφωνείτε; Μετά τον θάνατο του πατέρα του δεν είναι στις καλές του. Έχει μια κούκλα, τον Μαξ. Του συμπεριφέρεται λες και είναι άνθρωπος. Κανονικά δηλαδή. Είναι φυσιολογικό αυτό; Το ρωτάω μήπως έχουν προκύψει κι άλλα προβλήματα μετά την απώλεια που είχε. Καταλαβαίνετε. Ψυχολογικής... Ψυχιατρικής φύσεως. *(Παύση. Ακούει.)* Οχι. Μάλιστα. *(Μικρή παύση.)* Σχετικά με τη μητέρα μου τώρα. Πρέπει να κανονίσουμε ένα ραντεβού να της μιλήσετε. Να της δώσετε να καταλάβει πως αυτή τη στιγμή σηκώνει ένα βάρος που δεν της αναλογεί. *(Παύση. Ακούει.)* Όχι βέβαια! Δε σας ζητώ κάτι τέτοιο. Ξέρω πως είναι αντιδεοντολογικό, αν όχι ανήθικο, να προσπαθήσετε να την επηρεάσετε. Ζητώ μόνο να της μεταφέρετε την εμπειρία και την οπτική σας από τις πολλές παρόμοιες περιπτώσεις που έχετε συναντήσει. Μια γνώμη δεν έβλαψε ποτέ κανέναν, σωστά; *(Παύση. Ακούει.)* Ναι φυσικά, θα μιλήσουμε. Έχετε

το κινητό μου. *(Πάυση. Ακούει.)* Νικολάου. Εύα Νικολάου. Είναι η σύζυγος του πατέρα μου. Δουλεύει στην κλινική, δίπλα. Πολλές φορές αναλαμβάνουν περιστατικά σας. Μου έχει πει πως κάνετε εξαιρετική δουλειά. *(Πάυση. Ακούει.)* Κι εγώ σας ευχαριστώ. Καλή σας μέρα.

Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ 4 [ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΣΤΕΛΛΑΣ]

Η Ηλέκτρα κάθεται στην πολυθρόνα του σαλονιού, με τα πόδια πάνω στο τραπεζάκι. Καπνίζει. Στον καναπέ είναι στημένο το κάδρο που έχει φτιάξει για τον πατέρα της. Το παρατηρεί. Ανά διαστήματα σηκώνεται, το πλησιάζει, εστιάζει σε λεπτομέρειες, το κοιτάζει από διαφορετικές οπτικές γωνίες και στη συνέχεια επιστρέφει στη θέση της, συνεχίζοντας να το παρατηρεί και να καπνίζει. Ακούγεται ήχος κλειδιών στην πόρτα της κεντρικής εισόδου. Μπαίνει η Στέλλα. Φοράει σκούρα ρούχα και είναι περιποιημένη.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Μη μου πεις που ήσουν...

ΣΤΕΛΛΑ *(Κουνάει το χέρι της μπροστά από το πρόσωπο, με δυσφορία.):* Πάλι τα ίδια μωρέ Ηλέκτρα;

ΗΛΕΚΤΡΑ *(Σβήνει το τσιγάρο στο τασάκι.):* Σόρι. *(Μικρή παύση.)* Νόμιζα πως ήταν κι ο μικρός μαζί σου.

ΣΤΕΛΛΑ: Δεν ήρθε.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Πως κι έτσι;

ΣΤΕΛΛΑ: Ρώτα τον.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Μέσα είναι;

ΣΤΕΛΛΑ: Μάλλον.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Ήμουν σίγουρη πως ήταν μαζί σου.

ΣΤΕΛΛΑ: Τόσο ήσυχος;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Ούτε για κατούρημα δε βγήκε.

ΣΤΕΛΛΑ: Τι να πω. *(Μικρή παύση.)* Δε δουλεύεις σήμερα;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Τ' απόγευμα.

ΣΤΕΛΛΑ: Θα μπορούσες τον ελεύθερο χρόνο σου να ψάχνεις για μια κανονική δουλειά.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Τσιτωμένη γύρισες.

ΣΤΕΛΛΑ: Άδικο έχω;

ΗΛΕΚΤΡΑ *(Σηκώνει τα χέρια ψηλά. Απαξιωτικά.):* Οκ. Ό,τι πεις.

ΣΤΕΛΛΑ: Πόση ώρα κάθεται εκεί;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Κι αυτό σε πειράζει; *(Η Στέλλα πλησιάζει και κοιτάζει το τασάκι με τ' αποσίγαρο.)*

ΣΤΕΛΛΑ: Κατάλαβα.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Τίποτα δεν έχεις καταλάβει.

ΣΤΕΛΛΑ: Δουλειές του ποδαριού, πισωγυρίσματα, ασταθείς σχέσεις, μια κοιμάσαι εδώ, μια αλλού/

ΗΛΕΚΤΡΑ: /Αυτό, δε σε αφορά!

ΣΤΕΛΛΑ: Πόσο καιρό έχεις ν' ασχοληθείς με τους πίνακες και τα installation που κάνεις, για πες...

ΗΛΕΚΤΡΑ: Δικό μου πρόβλημα.

ΣΤΕΛΛΑ: Αντ' αυτού περιφέρεις όλη μέρα αυτό το πράμα *(Δείχνει το κάδρο.)* θαρρείς κι είναι κανένα ανεκτίμητο κειμήλιο.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Αυτό ακριβώς είναι. *(Ειρωνικά.)* Μετά από σένα φυσικά.

ΣΤΕΛΛΑ: Νόμιζα πως το είχες πουλήσει.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Λάθος νόμιζες.

ΣΤΕΛΛΑ: Θυμάμαι πως στον είχαν ζητήσει.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Άλλο μου τον ζητάνε, άλλο τον πουλάω.

ΣΤΕΛΛΑ: Αναρωτιέμαι ποιος θα πλήρωνε για έναν τόσο προσωπικό πίνακα.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Γιατί όχι;

ΣΤΕΛΛΑ: Είναι κάπως ανατριχιαστικό.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Σου φαίνεται λίγο ανώμαλο, έτσι;

ΣΤΕΛΛΑ: Όσο να 'ναι...

Η Ηλέκτρα παρατηρεί τη Στέλλα που κινείται νευρικά μέσα στο σπίτι, τακτοποιώντας και συγυρίζοντας.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Κάτι έχεις εσύ σήμερα.

ΣΤΕΛΛΑ *(Αρνείται, κουνώντας το κεφάλι.)*: Όλα καλά.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Ούτε την πόρτα του δεν άνοιξες. Να δεις τι κάνει.

ΣΤΕΛΛΑ: Μια χαρά θα είναι.

Η Ηλέκτρα σηκώνεται και πάει προς την Στέλλα. Της κόβει τον δρόμο αναγκάζοντάς τη να σταματήσει να πηγαينوέρχεται κάνοντας δουλειές και καρφώνει το βλέμμα της στο δικό της.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Τι τρέχει; *(Της χαϊδεύει τα μπράτσα. Στοργικά.)* Πες μου...

Η Στέλλα μαλακώνει. Κατεβάζει το κεφάλι. Ξεφουσάει, σα να τη βαραίνει κάτι. Δείχνει προβληματισμένη.

ΣΤΕΛΛΑ: Χτες που έλειπες έγινε χαμός...

ΗΛΕΚΤΡΑ: Δηλαδή;

ΣΤΕΛΛΑ: Πέρασε κρίση. Σοβαρή.

ΗΛΕΚΤΡΑ *(Ανήσυχη, με έγνοια.):* Έπρεπε να με πάρεις τηλέφωνο, να έρθω. *Αγγίζει τη γνάθο της Στέλλας, σαν κάτι να πρόσεξε.)* Για να δω. Τι είναι αυτό;

ΣΤΕΛΛΑ *(Προσπαθεί ν' απομακρύνει το πρόσωπό της.):* Δεν είναι τίποτα.

ΗΛΕΚΤΡΑ *(Επιμένει. Επιτακτικά.):* Άσε με να δω! *(Η Στέλλα υπακούει. Καθώς η Ηλέκτρα ψηλαφίζει το πρόσωπό της, η Στέλλα δείχνει να πονάει.)*

ΣΤΕΛΛΑ: Εντάξει είναι.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Όχι, δεν είναι. *(Μικρή παύση.)* Έβαλες πάγο; *(Η Στέλλα γνέφει καταφατικά.)*

ΣΤΕΛΛΑ *(Μικρή παύση. Κοιτάζονται έντονα.):* Δε φταίει αυτός.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Ούτε κι εσύ όμως.

ΣΤΕΛΛΑ *(Χαμηλώνει το κεφάλι.):* Είναι πολύ δυνατός πια.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Γι' αυτό δε μπήγες να τον δεις σήμερα. Είναι χαπακωμένος.

ΣΤΕΛΛΑ: Χρειάζεται ξεκούραση και ηρεμία.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Γιατί δε με ειδοποίησες;

ΣΤΕΛΛΑ: Δεν είναι δικό σου πρόβλημα. Θα βρω λύση.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Μπορώ να βοηθήσω, ξέρεις. *(Μικρή παύση.)* Πρέπει να μάθει ότι υπάρχουν και όρια.

ΣΤΕΛΛΑ: Όχι τσιγκλώντας τον χωρίς λόγο.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Τι θες να πεις;

ΣΤΕΛΛΑ: Τον προκαλείς επίτηδες.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Μα δε μπορεί να συμπεριφέρεται ανεξέλεγκτα.

ΣΤΕΛΛΑ: Θες να του διαλύσεις τα νεύρα και τις αντοχές.

Παύση.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Αυτό που είπες ήταν μεγάλη μαλακία.

ΣΤΕΛΛΑ: Ενώ το να βάζεις τέρμα τη μουσική και να τον αφήνεις να κοπανιέται είναι ευφυές.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Όσο υποχωρείς στις απαιτήσεις του τόσο αυτές θ' αυξάνονται. Στο τέλος θα σε πνίξουν χωρίς να το καταλάβεις.

ΣΤΕΛΛΑ (*Ειρωνικά.*): Βγήκε και το ψυχιατρικό πόρισμα...

ΗΛΕΚΤΡΑ: Κοινή λογική λέγεται.

Παύση.

ΣΤΕΛΛΑ: Ας μην το κουράζουμε. Μπορείς να είσαι περισσότερο ανεκτική μαζί του; Να δούμε πως θα πάει; Μπορείς να το κάνεις αυτό; Για μένα; (*Με αγανάκτηση.*) Μπορείς γαμώτο να το κάνεις;

ΗΛΕΚΤΡΑ (*Ηπια.*): Εντάξει. Θα το κάνω.

ΣΤΕΛΛΑ (*Ξεφρονάει με ανακούφιση.*): Σ' ευχαριστώ. (*Η Ηλέκτρα ανταποκρίνεται με μια κίνηση του κεφαλιού.*)

Παύση.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Βρήκα ένα φυλλάδιο...

ΣΤΕΛΛΑ: Που;

ΗΛΕΚΤΡΑ (*Παίρνει το φυλλάδιο απ' το τραπέζι του σαλονιού.*): Εδώ, στο τραπέζι. (*Το δείχνει.*) Ένας σύλλογος γι' αδέσποτα.

ΣΤΕΛΛΑ: Α, ναι. Θα στο έλεγα. Ζήτησε ένα γατάκι. Για συντροφιά.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Γατάκι; *(Η Στέλλα κουνάει καταφατικά το κεφάλι.)* Ο Θράσος; *(Η Στέλλα επιβεβαιώνει και πάλι. Αυστηρά.)* Ο Θράσος θέλει να υιοθετήσει γατάκι...

ΣΤΕΛΛΑ: Η ψυχίατρος είπε πως μπορεί να τον βοηθήσει.

ΗΛΕΚΤΡΑ *(Κουνάει απογοητευμένη το κεφάλι.):* Τι σας φταίει το ζωάκι...

ΣΤΕΛΛΑ: Βασικά, είναι θετικό επειδή το ζήτησε από μόνος του.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Δεν το πιστεύω.

ΣΤΕΛΛΑ: Κοίτα, ξέρω τι σκέφτεσαι. Δεν είναι τίποτα σίγουρο ακόμα. Θα το δούμε. Οχι;

Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ 5 [ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΣΤΕΛΛΑΣ]

Ο Θράσος κάθεται στη μία άκρη του καναπέ και η Στέλλα στην άλλη. Για όση ώρα συνομιλούν, εκείνος έχει το βλέμμα καρφωμένο μπροστά, σε κάποιο απροσδιόριστο σημείο του χώρου. Αντιθέτως, εκείνη, τον παρατηρεί διαρκώς.

ΘΡΑΣΟΣ: Θέλω να είναι τριχρωμη.

ΣΤΕΛΛΑ: Υπάρχει κάτι σημαντικότερο να συζητήσουμε πρώτα.

ΘΡΑΣΟΣ: Οι τριχρωμες γάτες είναι σχεδόν πάντα θηλυκές.

ΣΤΕΛΛΑ: Πρέπει να δεσμευτείς ότι θ' αναλάβεις τη φροντίδα της.

ΘΡΑΣΟΣ: Κάλικο λέγονται, το ήξερες;

ΣΤΕΛΛΑ: Ξέρω ότι δεν πήρα απάντηση σ' αυτό που ρώτησα.

ΘΡΑΣΟΣ: Η πιθανότητα μία κάλικο να είναι αρσενική, είναι 0,033333%.

ΣΤΕΛΛΑ: Δε βοηθάει ν' αποφεύγεις τη δέσμευση για κάτι το οποίο επιθυμείς.

ΘΡΑΣΟΣ: Καλύτερα να μην είναι αρσενική.

ΣΤΕΛΛΑ: Δε θα καταλήξουμε κάπου έτσι.

ΘΡΑΣΟΣ: Αν είναι αρσενική θα την επιστρέψω.

ΣΤΕΛΛΑ: Εκτός εάν τελικά άλλαξες γνώμη.

ΘΡΑΣΟΣ: Άρα η πιθανότητα να την επιστρέψω είναι 0,033333%.

ΣΤΕΛΛΑ: Και δε θες πια συντροφιά.

Μικρή παύση.

ΘΡΑΣΟΣ: Ο Μαξ δε χρειάζονταν φροντίδα.

ΣΤΕΛΛΑ: Ο Μαξ δεν υπάρχει πια.

Μικρή παύση.

ΘΡΑΣΟΣ: Τον κουρέλιασα, είπες.

ΣΤΕΛΛΑ: Δεν το ήθελες.

Μικρή παύση.

ΘΡΑΣΟΣ: Δε θυμάμαι να τον πείραξα.

ΣΤΕΛΛΑ: Μην το σιέφτεσαι.

ΘΡΑΣΟΣ: Ίσως δεν ήμουν εγώ.

ΣΤΕΛΛΑ: Δεν έχει σημασία.

ΘΡΑΣΟΣ: Έχει, αν μου λες ψέματα.

ΣΤΕΛΛΑ: Δεν έχω λόγο να κάνω κάτι τέτοιο.

Μικρή παύση.

ΘΡΑΣΟΣ: Θα τη βαφτίσω Μαξ.

ΣΤΕΛΛΑ: Είπες πως δε θες αρσενικό γάτο.

ΘΡΑΣΟΣ: Θα είναι, "η Μαξ".

ΣΤΕΛΛΑ: Ωραίο ακούγεται.

ΘΡΑΣΟΣ: Αν φύγω, θα έρθει μαζί μου;

ΣΤΕΛΛΑ: Δε θα φύγεις.

Μικρή παύση.

ΘΡΑΣΟΣ: Τι ήθελε ο άντρας που ήρθε εδώ;

ΣΤΕΛΛΑ: Πότε; Ποιος άντρας;

ΘΡΑΣΟΣ: Εκείνος, τις προάλλες.

ΣΤΕΛΛΑ: Θράσο τι λες; Κανείς δεν ήρθε.

ΘΡΑΣΟΣ: Ήταν μαζί μ' εκείνη.

ΣΤΕΛΛΑ: Με ποια; Την Ηλέκτρα;

ΘΡΑΣΟΣ (Παγερά.): Ναι, εκείνη.

ΣΤΕΛΛΑ: Εσύ πως το ξέρεις; (Ο Θράσος βγάζει από τις τσέπες του ένα παλιό δημοσιογραφικό μαγνητόφωνο και μια μικρή κασέτα. Τα σηκώνει ψηλά για να τα δει η Στέλλα. Στη συνέχεια τα ξαναβάζει στις τσέπες του.) Θράσο δώσ' μου την κασέτα. Πότε έγινε αυτό;

ΘΡΑΣΟΣ: Στους αγώνες ρητορικής. (Μικρή παύση.) Η κασέτα είναι άδεια.

ΣΤΕΛΛΑ: Άδεια;

ΘΡΑΣΟΣ: Την έσβησα.

ΣΤΕΛΛΑ: Για ποιο λόγο;

ΘΡΑΣΟΣ: Για να μπορώ να την ξαναγράψω όταν χρειαστεί.

ΣΤΕΛΛΑ: Την άκουσες;

ΘΡΑΣΟΣ: Ένα μικρό μόνο κομμάτι της συνομιλίας γράφτηκε. Λίγο μετά η ταινία της κασέτας τελείωσε και το μαγνητόφωνο έκλεισε.

ΣΤΕΛΛΑ: Και;

ΘΡΑΣΟΣ: Ήταν ένας άντρας. *(Παγερά.)* Κι εκείνη. *(Επανέρχεται στον φυσιολογικό τόνο του.)* Η πόρτα ήταν κλειστή. Δεν άκουγα καλά.

ΣΤΕΛΛΑ *(Μουρμουρίζοντας.):* Γαμώτο! Από πότε βάζεις μαγνητόφωνο στο δωμάτιό σου όταν λείπουμε;

ΘΡΑΣΟΣ: Από τότε που μπήκες μέσα χωρίς να με ρωτήσεις.

ΣΤΕΛΛΑ: Πότε έγινε αυτό;

ΘΡΑΣΟΣ: Την Κυριακή έκλεισαν τρία χρόνια. *(Μικρή παύση.)* Δε σε φοβάμαι.

ΣΤΕΛΛΑ: Δε θέλω να με φοβάσαι.

ΘΡΑΣΟΣ: Δε σε φοβάμαι. Όπως εκείνος ο άνδρας. Εγώ όχι.

Η Στέλλα δείχνει σκεπτική. Για πρώτη φορά παίρνει το βλέμμα της από τον Θράσο και φαίνεται να μελαγχολεί. Μετά από λίγο όμως, στρέφεται και πάλι προς εκείνον.

ΣΤΕΛΛΑ: Θέλω να είμαι δίπλα σου.

ΘΡΑΣΟΣ: Και να μου λες τι να κάνω.

ΣΤΕΛΛΑ: Όχι. Θέλω να είμαι δίπλα σου.

ΘΡΑΣΟΣ: Να είσαι κάπου κοντά. Όχι δίπλα μου.

ΣΤΕΛΛΑ: Υπάρχει κάτι που θες να μου πεις;

Στον διάλογο που ακολουθεί, η περιγραφή του Θράσου για τον τρόπο που βιώνει τα ξεσπάσματα βίας που έχει, γίνεται με απόλυτη νηφαλιότητα και ηρεμία. Ο λόγος του χαρακτηρίζεται από αυτοκυριαρχία που συχνά αγγίζει τα όρια της απάθειας.

ΘΡΑΣΟΣ: Μερικές φορές... Κάποιοι δανείζονται κομμάτια μου.

ΣΤΕΛΛΑ: Όπως;

ΘΡΑΣΟΣ: Τα χέρια, τα πόδια, το κεφάλι...

ΣΤΕΛΛΑ: Πως τα δανείζονται δηλαδή;

ΘΡΑΣΟΣ: Τα αποσυνδέουν από εμένα και παίρνουν τον έλεγχο εκείνοι.

ΣΤΕΛΛΑ: Πως το κάνουν αυτό;

ΘΡΑΣΟΣ: Από κάπου γυρίζουν ένα κουμπί και τυφλώνομαι. Όχι τελείως, αλλά τότε φαίνονται όλα θολά. Μετά γίνομαι ρομπότ. Που κάποιος το βάζει να κάνει ό,τι κινήσεις θέλει.

ΣΤΕΛΛΑ: Τι κινήσεις;

Μικρή παύση.

ΘΡΑΣΟΣ: Κινήσεις.

ΣΤΕΛΛΑ: Βίαιες;

Μικρή παύση.

ΘΡΑΣΟΣ: Ναι. Βίαιες.

ΣΤΕΛΛΑ: Σε στενοχωρεί αυτό;

ΘΡΑΣΟΣ: Δεν είπα πως με στενοχωρεί.

ΣΤΕΛΛΑ: Τότε;

ΘΡΑΣΟΣ: Είμαι περίεργος. Θέλω να μάθω ποιοι είναι. Και τι σχέση έχουν...

ΣΤΕΛΛΑ: Σχέση με τι;

ΘΡΑΣΟΣ: Μ' εκείνη τη φωνή.

ΣΤΕΛΛΑ: Ποια φωνή;

ΘΡΑΣΟΣ: Τη φωνή τα βράδια που πέφτω για ύπνο.

ΣΤΕΛΛΑ: Την αναγνωρίζεις;

ΘΡΑΣΟΣ: Ναι. Τώρα πια δεν είναι ξένη.

Παύση.

ΣΤΕΛΛΑ: Ό,τι σε απασχολεί μπορείς να μου το λες.

ΘΡΑΣΟΣ: Με απασχολεί ότι δεν κρατάς τις υποσχέσεις σου.

ΣΤΕΛΛΑ: Εσύ θυμάσαι τα πάντα;

ΘΡΑΣΟΣ: Ό,τι έχω υποσχεθεί το θυμάμαι. Ναι, το θυμάμαι. *(Μικρή παύση.)*
Θέλω να ξαπλώσω τώρα.

ΣΤΕΛΛΑ: Εντάξει.

Ο Θράσος γέρνει στον καναπέ και ξαπλώνει. Η Στέλλα πλησιάζει προς το μέρος του. Σηκώνει απαλά το κεφάλι του, το χαϊδεύει και το ακουμπάει πάνω της.

Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ 6 [ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΣΤΕΛΛΑΣ]

Η Στέλλα και η Ηλέκτρα πηγαινοέρχονται μεταφέροντας κρεμάστρες με ρούχα και ανδρικά αξεσουάρ. Ξεδιαλέγουν και τακτοποιούν, αφήνοντας πράγματα πάνω στον καναπέ, στην πολυθρόνα και στο τραπεζάκι του σαλονιού ή τα τοποθετούν στις κούτες που υπάρχουν στο πάτωμα.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Επιτέλους, τ' αποφάσισες.

ΣΤΕΛΛΑ: Δεν ήταν εύκολο.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Αυτά; *(Δείχνει στη Στέλλα μια κρεμάστρα με ρούχα.)*

ΣΤΕΛΛΑ: Στη δεύτερη κούτα. Του γηροκομείου. *(Η Ηλέκτρα βγάζει τα ρούχα από την κρεμάστρα και τα τακτοποιεί στην κούτα.)*

ΗΛΕΚΤΡΑ: Τέτοιες εκκρεμότητες πρέπει να κλείνουν αμέσως. Άντε την επομένη της κηδείας.

ΣΤΕΛΛΑ: Που κουράγιο.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Με ψυχρό αίμα. Μετά μπαίνει στη μέση το συναίσθημα και τα γαμάει όλα.

ΣΤΕΛΛΑ: Αμάν αυτή η γλώσσα σου.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Σόρι. *(Της δείχνει μια κρεμάστρα μ' ένα κοστούμι.)* Στην κούτα κι αυτό;

ΣΤΕΛΛΑ: Όχι. Βάλ' το με τα πράγματα που θα δώσω στη Ζέτα για τον άντρα της. *(Η Ηλέκτρα πετάει την κρεμάστρα σε μια ντάνα, μαζί με άλλα ρούχα.)*

ΗΛΕΚΤΡΑ: Κωλοφτιάχτηκε ο Μπαμπίνος. Καινούρια γκαρνταρόμπα του ετοιμάσαμε. Τώρα να δεις τουπέ όταν κυκλοφορεί στην πιάτσα.

ΣΤΕΛΛΑ *(Ανάλαφρα):* Πάψε πια.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Άδικο έχω;

ΣΤΕΛΛΑ: Κάτσε να τα φορέσει πρώτα.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Γιατί όχι;

ΣΤΕΛΛΑ *(Χαμογελάει αμυδρά):* Είναι προληπτικός.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Ο Μπάμπης; Σοβαρά τώρα;

ΣΤΕΛΛΑ: Από το καθιστικό τους έχει εξαφανίσει όλες τις φωτογραφίες που ήταν μαζί με τον Άρη. "Συγγνώμη Στέλλα", μου λέει, "αλλά έχει να κάνει με την ενέργεια που διασκορπίζεται στον χώρο".

ΗΛΕΚΤΡΑ: Α το βόδι! Κι εμείς του ξεδιαλέγουμε ρούχα;

ΣΤΕΛΛΑ: Η Ζέτα κάποια στιγμή θα του ξεφουρνίσει πως έρχεται ένα πακέτο από τον αδερφό της, στην Αυστραλία. Αν το χάψει ο Μπάμπης, μια ωραία πρωία θα του εμφανίσει τα ρούχα ως μέρος του πακέτου.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Μα θα θυμάται τι φορούσε ο Άρης. Κάθε μέρα μαζί ήταν.

ΣΤΕΛΛΑ: Σιγά μη θυμάται. Ποιος άντρας το κάνει;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Σωστό αυτό.

ΣΤΕΛΛΑ: Άλλωστε ο Μπάμπης έχει πατήσει τα εβδομήντα. Το μυαλό αρχίζει να φουράνει σιγά σιγά.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Αυτό ακόμα πιο σωστό.

ΣΤΕΛΛΑ: Φοράει ήδη ένα πουκάμισο του Άρη. Κοντεύει να το λιώσει και δεν έχει πάρει χαμπάρι πως είναι δικό του.

ΗΛΕΚΤΡΑ *(Εύθυμα και συνωμοτικά):* Ο αδερφός της Ζέτας καθάρισε πάλι;

ΣΤΕΛΛΑ: Α, δεν ξέρω τι του είπε η Ζέτα γι' αυτό! *(Γελάνε.)*

ΗΛΕΚΤΡΑ: Πάντως, ξέρεις... *(Η Στέλλα στρέφεται προς το μέρος της με περιέργεια.)* Όταν βλέπεις τα ρούχα κάποιου που έφυγε... Αμέσως ξυπνά μέσα σου η εικόνα του. Ίσως και να ήταν ο λόγος για το σημερινό ξεκαθάρισμα.

ΣΤΕΛΛΑ: Ας μην το αναλύσουμε τώρα αυτό.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Όπως θες. *(Μικρή παύση. Η Ηλέκτρα περιεργάζεται ένα ζευγάρι παπούτσια. Η Στέλλα τη βλέπει.)* Βαλ' τα στο κουτί για το ιδρυμα.

ΗΛΕΚΤΡΑ *(Αγροεί τη Στέλλα. Παρατηρεί τα παπούτσια):* Αυτά λέω να τα κρατήσω. Είναι αφόρετα.

ΣΤΕΛΛΑ: Τι να τα κάνεις; *(Η Ηλέκτρα την κοιτάζει με νόημα. Η Στέλλα αντιλαμβάνεται την πρόθεσή της.)* Τι; Όχι... Αποκλείεται... *(Για ελάχιστο χρόνο, φαίνεται να το επεξεργάζεται.)* Οκ, δικά σου... Πες του όμως ότι τα πήρες χωρίς να το ξέρω.

ΗΛΕΚΤΡΑ (*Χαμογελάει με ικανοποίηση*): Λοιπόν, στις καλές σου, είσαι άλλος άνθρωπος!

ΣΤΕΛΛΑ (*Προσποιητά αυστηρά*): Άκουσες τι είπα.

ΗΛΕΚΤΡΑ (*Χαιρετάει στρατιωτικά, με πειρακτική διάθεση*): Μάλιστα φράου Στέλλα. (*Η Στέλλα με μια υποψία μειδιάματος, κουνάει το κεφάλι δεξιά- αριστερά*.)

Μικρή παύση.

ΣΤΕΛΛΑ (*Δείχνει να ψάχνει κάτι συγκεκριμένο*): Που είναι... Θυμάμαι πως το έφερα.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Τι ψάχνεις;

ΣΤΕΛΛΑ: Ένα μικρό ξύλινο κασελάκι. (*Μικρή παύση*.) Ανάγλυφο απ' έξω.

ΗΛΕΚΤΡΑ (*Κοιτάζει γύρω- γύρω. Το βλέπει και το παίρνει στα χέρια της*): Αυτό;

ΣΤΕΛΛΑ: Ναι. Βάλ' το στην άκρη.

ΗΛΕΚΤΡΑ (*Ενώ μεταφέρει το κασελάκι σ' ένα σημείο μακριά από τα υπόλοιπα πράγματα*): Τι έχει μέσα;

ΣΤΕΛΛΑ: Μια συλλογή από μικρά ξύλινα παζλ που έφτιαχναν μαζί όταν ο Θράσος ήταν μικρός. Τα ζητάει ακόμα κάποιες φορές.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Οκ. (*Μικρή παύση*.) Πως είναι;

Παύση.

ΣΤΕΛΛΑ: Το κέντρο ημερήσιας φροντίδας του κάνει καλό.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Μένει έτσι λίγος χρόνος και για σένα τις Κυριακές.

ΣΤΕΛΛΑ: Του αρέσει. Ξεχνιέται με τις δραστηριότητες.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Τον βοηθάει να μην πλήττει.

ΣΤΕΛΛΑ: Αυτό σίγουρα.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Βέβαια...

ΣΤΕΛΛΑ: Τι;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Θα περίμενε κανείς η επαφή του με άλλα παιδιά να τον βοηθούσε περισσότερο.

ΣΤΕΛΛΑ: Τα πράγματα καλύτερεύουν σιγά- σιγά.

Μικρή Παύση.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Οι κρίσεις του επιμένουν.

ΣΤΕΛΛΑ: Έχουν μειωθεί. Πολύ.

Μικρή παύση.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Έχουν μειωθεί σε συχνότητα, όχι σε ένταση.

ΣΤΕΛΛΑ: Κάνει μεγάλο αγώνα για να ελέγχει τα ξεσπάσματά του. Πρέπει να του το αναγνωρίσουμε αυτό.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Δε διαφωνώ. Όμως...

ΣΤΕΛΛΑ: Όμως; Τι;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Δικαιούμαστε κι εμείς μια ποιότητα ζωής. Μας αξίζει.

ΣΤΕΛΛΑ: Οι οικογένειες είναι για να στηρίζει ο ένας τον άλλο στα δύσκολα. *(Μικρή παύση.)* Δε σε αδικώ που σκέφτεσαι έτσι. Δυστυχώς υπάρχει το αρνητικό παράδειγμα του πατέρα σου.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Κάτι έχεις μπερδέψει μάλλον. Ο Θράσος δεν είναι οικογένειά μου. Ούτε οικογένειά σου. Υπήρξες ζευγάρι με τον πατέρα του. Οκ. Πέθανε, ζεις με τις αναμνήσεις του για όσο καιρό κρατήσουν, τελείωσε. Πρέπει κάποια στιγμή να προχωρήσεις μπροστά. Ν' απαλλαγείς από τα βαρίδια που σου άφησε. *(Η Στέλλα την παρακολουθεί με έκπληξη.)* Τι με κοιτάς; Αυτό είναι ο Θράσος. Ένα βαρίδι που θα σε τραβάει όλο και περισσότερο προς τον πάτο. Σωματικά, συναισθηματικά, ψυχολογικά. Θα καταντήσεις να θες βοήθεια εσύ η ίδια. Αυτό προϋποθέτει βέβαια να έχεις επιβιώσει από τις κρίσεις οργής του. *(Με ιδιαίτερη έκφραση.)* Ή μάλλον, να έχουμε επιβιώσει.

ΣΤΕΛΛΑ: Το έχεις ξαναπεί αυτό...

ΗΛΕΚΤΡΑ: Ποιο;

ΣΤΕΛΛΑ: Αυτό, με το βαρίδι. Το έχεις ξαναπεί.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Γιατί, άδικο έχω;/

ΣΤΕΛΛΑ (*Με προτεταμένο τον δείκτη*): /Μην το ξαναπείς. Ποτέ. (*Η Ηλέκτρα πάει κάτι να πει αλλά η Στέλλα δεν την αφήνει. Αυστηρά.*) Ποτέ. Το άκουσες;

ΗΛΕΚΤΡΑ (*Απρόθυμα*): Οκ.

Η Στέλλα φέρνει τα χέρια της στο πρόσωπο, δείχνει φορτισμένη.

ΣΤΕΛΛΑ: Δε μπορείς να καταλάβεις.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Ξέρω μόνο ότι η παραμονή αυτού του παιδιού στο σπίτι εκθέτει και τις δυο μας σε κίνδυνο. Πως γίνεται να μην το βλέπεις αυτό;

ΣΤΕΛΛΑ: Δεν είπα πως δεν το βλέπω.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Τότε;

ΣΤΕΛΛΑ: Τότε τι; Δεν επιλέγουμε εμείς τις καταστάσεις. Προσαρμοζόμαστε σ' αυτές.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Ο Θράσος μπορεί να έχει όλη τη φροντίδα που χρειάζεται, ακόμα καλύτερη από αυτή που του προσφέρεις εσύ. Με ανθρώπους που μπορούν να τον βοηθήσουν, να τον καθοδηγήσουν και να αντιμετωπίσουν τις κρίσεις του.

ΣΤΕΛΛΑ: Μου λες να στείλω το παιδί σε ίδρυμα;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Σου εξηγώ πως θα τον βοηθήσεις.

ΣΤΕΛΛΑ: Να τον παρατήσω; Αστειεύεσαι; Δε θα κάνω ό,τι έκανε σ' εσένα ο πατέρας σου!

ΗΛΕΚΤΡΑ: Μάλιστα. Πάντα η ίδια κατάληξη (*Γιάυση*.) Πάντως, αν θελήσεις να το ξανασκεφτείς, να ξέρεις πως έχω βρει ένα κέντρο όπου θα 'χει ό,τι χρειάζεται.

ΣΤΕΛΛΑ (*Στρέφει επιθετικά το βλέμμα*): Τι κάνεις; Ενεργείς πίσω από την πλάτη μου;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Σου προσφέρω εναλλακτικές, αυτό κάνω. Δεν είμαι εγώ κηδεμόνας του Θράσου. Εσύ είσαι. Εσύ θ' αποφασίσεις. (*Με νόημα.*) Οι αποφάσεις σου βέβαια επηρεάζουν και τις δυο μας. Το καταλαβαίνεις.

ΣΤΕΛΛΑ (*Αποφασιστικά*): Μην το κάνεις αυτό. Μην προσπαθείς να με φορτώσεις με ενοχές.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Το ξέρεις πως είναι έτσι.

ΣΤΕΛΛΑ: Για πόσο θα είσαι ακόμα στο σπίτι Ηλέκτρα; Αμφιβάλλω κι αν θα περνάς ποτέ από εδώ έτσι και φύγεις. Γιατί φαίνεται πως βρήκες τη θαλπωρή που σου στέρησα όπως λες, στη νέα οικογένεια του πατέρα σου. *(Δηκτικά.)* Καινούρια μαμά, καινούρια αδέρφια.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Κατάλαβε επιτέλους πως πριν απ' όλα σκέφτομαι εσένα.

ΣΤΕΛΛΑ *(Κοφτά.)*: Άκουσέ με. *(Η Ηλέκτρα πάει κάτι να πει αλλά η Στέλλα δεν την αφήνει. Ακόμα πιο εμφατικά.)* Άκουσέ με. *(Κοιτάζονται έντονα. Πιο ήπια.)* Άκουσέ με. *(Παύση.)* Όταν έφτασε τ' ασθενοφόρο και πήρε τον Άρη, ήμουν στο πλάι του. Ανέπνεε δύσκολα κι ο οργανισμός του κατέρρεε. Λίγο καιρό νωρίτερα μου είχε κάνει πρόταση γάμου. Είχα δεχτεί. Το ίδιο βράδι που μου έκανε την πρόταση, του είπα πως θέλω να υιοθετήσω τον Θράσο. Χωρίς να μου το ζητήσει, χωρίς να έχει θέσει ποτέ τέτοιο ζήτημα. Δεν το έκανα από υποχρέωση ή από οίκτο. Το έκανα γιατί αυτός ο άνθρωπος μ' αγάπησε και με πρόσεξε όσο κανένας άλλος. Και γιατί είναι στιγμές που μου τον θυμίζει. Κι αν μπορώ να έχω ένα μικρό, ένα ελάχιστο κομμάτι από εκείνον, θα το κρατήσω με νύχια και με δόντια. Αγαπώ αυτό το παιδί όσο αγαπώ κι εσένα, αλλά εκείνος τώρα με χρειάζεται περισσότερο. Θα είμαι εδώ για σένα, όμως προτεραιότητά μου τώρα είναι ο Θράσος.

Παύση.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Μάλιστα... Ποτέ δε μου μίλησες γι' αυτό.

ΣΤΕΛΛΑ: Σε κανέναν δεν έχω μιλήσει. *(Μικρή παύση.)* Εκείνο το βράδι λοιπόν, για όση ώρα άντεξε στο ασθενοφόρο ο Άρης, προσπαθούσε να μου μιλήσει. Δεν έμαθα ποτέ τι ήθελε να μου πει. Όμως κάποια στιγμή συνειδητοποίησα από το βλέμμα του πως όλη η αγωνία του ήταν για το παιδί. Όταν του είπα ότι τώρα είναι δικός μου γιος και πως θα τον υιοθετήσω όπως είχαμε συμφωνήσει, έγριζε το κεφάλι και ξεψύχησε με το πιο γαλήνιο βλέμμα που έχω δει στη ζωή μου. Του έκλεισα τα μάτια και τον φίλησα. Τα χείλη του συσπάστηκαν. Έσφιζαν τα δικά μου. Αυτή την υγρασία τους τη νιώθω ακόμα πολλές φορές. *(Μικρή παύση.)* Μπορείς να καταλάβεις;

Παύση. Η Ηλέκτρα στρέφει την πλάτη της και με αργά βήματα βαδίζει στο σαλόνι σκεπτική.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Αυτό το φιλί είναι ο όρκος σου σ' εκείνον.

ΣΤΕΛΛΑ *(Αποκαμωμένη από την ένταση.):* Ακριβώς.

ΗΛΕΚΤΡΑ *(Γλυκόπικρα.):* Το καταλαβαίνω μαμά. *(Μικρή παύση.)* Το καταλαβαίνω, αλήθεια.

ΣΤΕΛΛΑ: Σ' αγαπάω Ηλέκτρα. Όμως/

ΗΛΕΚΤΡΑ *(Κοιτάζει έξω από το παράθυρο που είναι στον απέναντι τοίχο από εκεί που στέκεται η Στέλλα.):* /Να υποθέσω πως έχεις ξεκινήσει τις σχετικές διαδικασίες.

Μικρή παύση.

ΣΤΕΛΛΑ: Ναι, τις έχω ξεκινήσει.

Μικρή παύση. Η Ηλέκτρα γυρίζει απότομα και πάει προς τα πράγματα που οι δυο γυναίκες τακτοποιούσαν.

ΗΛΕΚΤΡΑ *(Αποκτάει μια ξαφνική ενέργεια.):* Έλα, να τελειώνουμε. Όπου να 'ναι θα έρθει το βανάκι από το κέντρο.

ΣΤΕΛΛΑ *(Αμηχανα.):* Μπορώ να συνεχίσω μόνη μου.

ΗΛΕΚΤΡΑ *(Σε υπερδιέγερση.):* Όχι. *(Γιάνει την άκρη μιας κούτας.)* Πιάσε απ' την άλλη να τη βάλουμε στην άκρη. Θα πάρω τηλέφωνο αύριο για να την πάρουν. *(Η Στέλλα υπακούει. Βάζουν την κούτα στην άκρη, κοντά στην πόρτα της κεντρικής εισόδου.)* Τη ντάνα με τα πράγματα για τον Μπάμπη. Φέρε μου την άδεια κούτα. *(Η Στέλλα υπακούει και πάλι. Η Ηλέκτρα αρχίζει να βγάζει τα ρούχα από τις κρεμάστρες, να τα διπλώνει και να τα βάζει στην κούτα που άφησε δίπλα της η Στέλλα. Η Στέλλα αρχικά την παρατηρεί με αμηχανία. Σταδιακά αρχίζει με αργούς ρυθμούς να τακτοποιεί κι εκείνη, στρέφοντας κάθε τόσο το βλέμμα στην Ηλέκτρα. Ένα βλέμμα αμηχανίας και ενοχής ταυτόχρονα.)*

Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ 7 [ΟΙΚΙΑ ΑΝΔΡΕΑ & ΕΥΑΣ- ΒΕΡΑΝΤΑ]

Δύο καρέκλες σκηνοθέτη και ένα τραπέζι είναι τοποθετημένα στη μια άκρη της σκηνής. Ο Ανδρέας και η Ηλέκτρα κάθονται και συζητούν.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Αυτή ήταν η χειρότερη ιδέα που είχε ποτέ η μάνα σου.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Εκείνη διαφωνεί.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Τι λέει;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Πως τίποτα δε συγκρίνεται με την ιδέα της να παντρευτείτε.

Χαμογελούν κι οι δυο με μια υπόνοια φαιδρότητας.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Κόφ' το μικρή... Πως είναι τώρα;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Η Στέλλα;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ο μικρός.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Σαν να του έχει επιτεθεί ο Ζορό και να τον έχει χαράξει παντού με ζήτα.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Είναι τυχερός που δεν του 'βγαλε τα μάτια.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Τον ξέσκισε... Τα μάτια του γλίτωσαν για εκατοστά.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Μοιάζει απίστευτο αυτό που έκανε.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Πάνω στη ζούρλα του δεν ελέγχει τίποτα. Αυτή τη φορά όμως βρήκε τον μαστορά του.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Πως ξεκίνησε;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Το γατί άρχισε ν' ακονίζει τα νύχια του στην καρέκλα που κάθεται. Ο Θράσος του ρίχνει μια ξαφνική μπάτσα και το στέλνει στην άλλη άκρη του δωματίου. Εκείνο όμως πρόλαβε και τον γρατζούνισε. Παίρνει τότε ανάποδες κι αρχίζει να το κυνηγάει σ' όλο σπίτι. Κάποια στιγμή καταφέρνει να το αρπάξει από τον λαιμό και προσπαθεί να το πνίξει. Εκεί άρχισε το πανηγύρι...

ΑΝΔΡΕΑΣ: Πόσο θα μείνει στο νοσοκομείο;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Κανείς δεν ξέρει.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Τόσο άσχημα;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Όχι μόνο εξαιτίας των τραυμάτων.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Αλλά;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Τον έχουν περιλάβει οι ψυχίατροι...

ΑΝΔΡΕΑΣ: Τους είπε η Στέλλα λεπτομέρειες;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Δεν είχε τέτοιο σκοπό αλλά αναγκάστηκε.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Πως;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Άρχισε να κεληδάει κάποια πράγματα ο Θράσος, το ένα έφερε τ' άλλο και μετά δε μπορούσε να κουκουλωθεί αυτό που έγινε.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Που κατέληξαν;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Σ' αυτό που φωνάζω τόσο καιρό. Ότι το παιδί είναι επικίνδυνο. Χρειάζεται παρακολούθηση και φάρμακα. Δυνατά φάρμακα...

ΑΝΔΡΕΑΣ: Θα μπορέσει να τον ξαναπάρει σπίτι;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Μπορεί ναι, μπορεί και όχι.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Πως είναι;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Η Στέλλα;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Το γιατί.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Άσχημα... Θα ζήσει...

ΑΝΔΡΕΑΣ: Πάλι καλά/

ΗΛΕΚΤΡΑ: /Με κουσούρια όμως.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Έχω υποσχεθεί στα παιδιά ένα γατάκι.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Αλήθεια λες; *(Ο Ανδρέας κουνάει καταφατικά το κεφάλι, χαμογελώντας.)* Πολύ χαίρομαι. Θα χρειαστεί βέβαια ειδική προσαρμογή λόγω της κακοποίησης...

ΑΝΔΡΕΑΣ: Φυσικά. *(Η Ηλέκτρα χαμογελάει συγκινημένη.)* Πως το λένε;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Μαξ.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Αρσενικό είναι;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Όχι, θηλυκό. Είναι, "η Μαξ".

ΑΝΔΡΕΑΣ: "Η Μαξ"; Ενδιαφέρον...

ΗΛΕΚΤΡΑ: Θα πάμε να τη δούμε μόλις πάρει λίγο τα πάνω της.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Οκ.

Μικρή παύση. Πίνουν από τα φλιτζάνια που βρίσκονται στο τραπέζι. Η Ηλέκτρα ανάβει τσιγάρο.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Το κάδρο;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Το κάδρο;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Δεν το είδα όπως μπήκα. Πάμε να μου δείξεις που το 'βαλες. *(Πάει να σηκωθεί. Ο Ανδρέας της πιάνει το χέρι για να ξανακαθίσει.)* Τι...

ΑΝΔΡΕΑΣ: Δεν έχω βρει χρόνο να το κρεμάσω. Θέλω να δω που ταιριάζει καλύτερα.

ΗΛΕΚΤΡΑ: *(Πάει πάλι να σηκωθεί. Με ενθουσιασμό.)* Τέλεια! Πάμε ν' αποφασίσουμε μαζί. *(Ο Ανδρέας της πιάνει πάλι το χέρι για να καθίσει κάτω.)* Δε θες;

ΑΝΔΡΕΑΣ: *(Δείχνει προβληματισμένος.)* Καλύτερα όχι τώρα. Άλλη φορά.

ΗΛΕΚΤΡΑ: *(Τον κοιτάζει. Καταλαβαίνει ότι κάτι συμβαίνει.)*: Γιατί; *(Μικρή παύση.)* Τι τρέχει;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Απλά τώρα δεν/

ΗΛΕΚΤΡΑ: /Πες μου τι συμβαίνει. *(Μικρή παύση.)* Πες μου! *(Καρφώνει το βλέμμα της πάνω του.)* Η Εύα; Δε θέλει η Εύα;

Μικρή παύση.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Κυρίως λόγω των παιδιών.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Τι σχέση έχουν τα παιδιά;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ε πως... Ένα τσιγαριλίκι να κρέμεται, οι κολλημένες τρίχες, τα διάφορα άλλα περίεργα πάνω... Είναι κάπως ανατριχιαστικά σε σπίτι που μεγαλώνουν παιδιά.

ΗΛΕΚΤΡΑ: *(Σηκώνεται από την καρέκλα. Δείχνει απογοητευμένη. Μικρή παύση.)* Αυτό το λέει η Εύα ή και 'συ;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ο καθένας μπορεί να το δει...

ΗΛΕΚΤΡΑ: Κατάλαβα.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Έπειτα είναι και το άλλο... Η διαρκής υπενθύμιση της ύπαρξης μιας δεύτερης οικογένειας, μπορεί να προκαλέσει σύγχυση και ανασφάλεια σε όλους εδώ μέσα.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Σοβαρά μιλάς τώρα;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Θέλω να βρισκόμαστε, να μιλάμε, να έχουμε μια ουσιαστική επικοινωνία. Χωρίς όμως να αισθάνονται ότι με διεκδικείς και θες να με κλέψεις από εκείνους.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Αυτό νομίζεις ότι κάνω;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Είναι ολοφάνερο τι προσπαθείς να πετύχεις. Μετά από τόσα χρόνια έχουμε όλοι προχωρήσει. Κάνε το ίδιο. Σταμάτα να παριστάνεις την πληγωμένη με τη θλιβερή παιδική ηλικία. Δεν υπήρξες ούτε μόνη ούτε παραμελημένη. Στο κάτω- κάτω για την απουσία μου από το πλάι σας όλο αυτό το διάστημα δεν ήμουν μόνο εγώ υπεύθυνος. Το ξέρεις πολύ καλά αυτό.

Παύση.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Είχε δικιο τελικά η Στέλλα...

ΑΝΔΡΕΑΣ: Δε θα τσακωθώ μαζί σου. Είσαι φορτισμένη.

Η Ηλέκτρα κάθεται στην καρέκλα και πιάνει το πρόσωπό της. Κλαίει σιωπηλά.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Είμαι ναι...

Ο Ανδρέας γονατίζει μπροστά της και ζητάει να τον κοιτάξει. Εκείνη στην αρχή δε θέλει, στη συνέχεια όμως βγάζει τα χέρια της από το πρόσωπο και τον κοιτάζει κλαμένη.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Άκουσέ με... Η Εύα εδώ και καιρό είναι στη μητέρα της, με τα παιδιά. Νιώθει ανασφάλεια... Πιστεύει ότι αφιερώνω πολύ χρόνο σε σένα, παραμελώντας εκείνη και τα παιδιά. Μου ζήτησε να βάλω κάποια όρια για να γυρίσει. *(Μικρή παύση.)* Πραγματικά σ' αγαπάω. Δε θέλω όμως κι αυτή τη φορά να κάνω τα ίδια λάθη. Δε μπορώ να αποτύχω και δεύτερη φορά. *(Μικρή παύση.)* Ίσως ήμουν κάπως υπερβολικός... Δώσε μου λίγο χρόνο να ξεκαθαρίσει η κατάσταση... Μπορείς να μου κάνεις αυτή τη χάρη;

ΗΛΕΚΤΡΑ *(Γλιο ήρεμη. Με σπασμένη φωνή.):* Εντάξει.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Σ' ευχαριστώ. *(Αγκαλιάζονται.)* Μίλησα με τη Στέλλα.

ΗΛΕΚΤΡΑ *(Ξαφνιαάζεται. Τον κοιτάζει έντονα.):* Πότε;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Πριν λίγες μέρες. Στο τηλέφωνο.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Εκείνη σε πήρε;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ναι.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Τι ήθελε;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Με κάλεσε το βράδι των Χριστουγέννων στο σπίτι. Να μιλήσουμε.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Οι δυο σας; *(Ο Ανδρέας επιβεβαιώνει γνέφοντας.)* Μόνο η Στέλλα μπορεί να σε γειώσει έτσι. Η πρωτοβουλία για το ρεβεγιόν ήταν δική μου και τελικά βρέθηκα ακάλεστη. *(Χαμογελάει.)*

ΑΝΔΡΕΑΣ: *(Εύθυμα.)* Αλήθεια είναι αυτό. Όμως η Εύα και τα παιδιά ήταν εκτός λίστας από την αρχή. Κι αν δεν έλλειπαν αυτό το διάστημα, ούτε εγώ θα μπορούσα να έρθω.

Μικρή παύση.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Θα πάρω το κάδρο φεύγοντας.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Γιατί να μη στο φέρω εγώ όταν έρθω;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Οκ... Δε θα χρειαστεί όμως να το κουβαλήσεις μέχρι το σπίτι.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Που θες να το πάω;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Εδώ απ' έξω. Πέτα το στον κάδο σας. *(Μικρή παύση.)* Σπάσ' το αν δε χωράει να μπει ολόκληρο. Καληνύχτα.

Ήχος πόρτας που ανοίγει και στη συνέχεια κλείνει. Παύση.

ΑΝΔΡΕΑΣ *(Αδύναμα, σχεδόν ξέπνοα.):* Καληνύχτα.

Σχοτάδι.

ΣΚΗΝΗ 8 [ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΣΤΕΛΛΑΣ]

Σκοτάδι.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Να μαζέψω το τραπέζι;

ΣΤΕΛΛΑ: Όχι, ασ' το. Αργότερα.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Σίγουρα;

ΣΤΕΛΛΑ: Ναι. Εσύ σέρβιρε τα ποτά.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Οκ. *(Μικρή παύση.)* Το γνωστό;

ΣΤΕΛΛΑ: Το γνωστό... *(Θόρυβος από μπουκάλια και ποτήρια. Μικρή παύση.)*

Τα φώτα ανάβουν. Η Στέλλα κι ο Ανδρέας είναι ντυμένοι επίσημα. Η Στέλλα κάθεται στην πολυθρόνα. Ο Ανδρέας της δίνει το ποτό και κάθεται κοντά της, στον καναπέ. Κάποιες φορές κατά τη διάρκεια της συζήτησης σηκώνονται από τις θέσεις τους.

ΣΤΕΛΛΑ: Μάλλον πρέπει να σ' ευχαριστήσω κιόλας.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ειρωνεία είναι αυτό;

ΣΤΕΛΛΑ: Καθόλου. Εσύ έχεις βαλθεί να με δικαιώσεις.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Σε σχέση με τι;

ΣΤΕΛΛΑ: Μυαλό έχεις, μπορείς να καταλάβεις.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Σου μίλησε η Ηλέκτρα; Της εξήγησα...

ΣΤΕΛΛΑ: ...Ότι είναι το μισό από τα δυόμιση παιδιά που έχεις.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Δεν ισχύει κάτι τέτοιο.

ΣΤΕΛΛΑ: Εκείνη αυτό πιστεύει.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Είναι λίγο περίεργα τα πράγματα αυτόν τον καιρό με την Εύα.

ΣΤΕΛΛΑ: Εγώ την προειδοποίησα πάντως.

Μικρή παύση.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Δε με συγχώρεσες ποτέ, έτσι δεν είναι;

ΣΤΕΛΛΑ: Ούτε κι εσύ... Ήταν άλλωστε ένας από τους λόγους που έφυγες. Κι ασ μην το παραδέχτηκες ποτέ.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Μου στοίχισε τ' ότι μ' αγνόησες.

ΣΤΕΛΛΑ: Δε σ' αγνόησα. Πίστευα ότι ήσουν απλά ανασφαλής. Και πως με τον καιρό θα το ξεπερνούσες. Και θα την αγαπούσες.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ήμουν είκοσι χρονών Στέλλα.

ΣΤΕΛΛΑ: Το είχαμε αποφασίσει. Σ' αυτά τα πράγματα δε μπορείς ν' αλλάζεις γνώμη όποτε θες.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Είχα πανικοβληθεί.

ΣΤΕΛΛΑ: Το ξέρω.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Γιατί τόσο μίσος μετά;

ΣΤΕΛΛΑ: Μας εγνατέλειψες.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Μπορεί να συμβεί στον καθένα, ξέρεις.

ΣΤΕΛΛΑ: Ήμουν θυμωμένη.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Όλα αυτά τα χρόνια;

ΣΤΕΛΛΑ: Ακόμα είμαι.

Παύση.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Σ' ευχαριστώ πάντως. (*Μικρή παύση.*) Που δεν της είπες τίποτα.

ΣΤΕΛΛΑ: Υπήρξαν φορές που δάγκωνα τη γλώσσα μου να μη μιλήσω.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Δε μίλησες όμως.

Μικρή παύση.

ΣΤΕΛΛΑ: Όχι. Δεν το 'κανα. Όμως κάποια στιγμή ίσως νιώσεις την ανάγκη να το κάνεις εσύ.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ναι, ίσως...

ΣΤΕΛΛΑ: Όχι τώρα όμως. Δε θέλει πολύ για να σου περάσει το κιάδρο κολλάρο. (*Ο Ανδρέας την κοιτάζει χαμογελώντας.*)

ΑΝΔΡΕΑΣ: Στη σύνθεση που έφτιαξε έβαλε μια φωτογραφία από εκείνη τη μέρα στο Σούνιο.

ΣΤΕΛΛΑ: Την είδα. Εγώ σας τράβηξα.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Μ' αιφνιδίασε...

ΣΤΕΛΛΑ: Ούτε για τότε της έχω μιλήσει.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Θα μπορούσες.

ΣΤΕΛΛΑ: Ξέρεις πως είναι, θ' άρχιζε τις ερωτήσεις. Ίσως αναγκαζόμουν να της πω ότι η αποβολή που είχα τότε οφείλονταν σε φλεγμονή κατά τον τοκετό μου σ' εκείνη.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Να ξέρεις... Χαίρομαι που αποφάσισες να την κρατήσεις. Και τελικά δε με άκουσες.

ΣΤΕΛΛΑ: Αλήθεια;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ναι... Αν και το βράδι εκείνο αισθάνθηκα μια πικρή δικαίωση.

ΣΤΕΛΛΑ: Δικαίωση...

ΑΝΔΡΕΑΣ: Πίστευα πως αν τότε το τελειώνες, θ' αποκτούσαμε παιδί όταν το θέλαμε και οι δύο.

Παύση.

ΣΤΕΛΛΑ: Πες μου για την Εύα, για τα παιδιά...

ΑΝΔΡΕΑΣ: Σίγουρα θες να μάθεις;

ΣΤΕΛΛΑ (*Κουνάει κατηγορηματικά το κεφάλι.*): Όχι! Με τίποτα! (*Ο Ανδρέας γελάει.*)

Μικρή παύση.

ΑΝΔΡΕΑΣ (*Σοβαρεύει απότομα.*): Έμαθα πως θα προχωρήσεις με τον Θράσο.

ΣΤΕΛΛΑ: Ναι.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Τι να πω. Εύχομαι το καλύτερο.

Μικρή παύση.

ΣΤΕΛΛΑ: Δυστυχώς τα πράγματα μόνο χειρότερα θα πηγαίνουν στο εξής.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Γιατί το λες αυτό;

ΣΤΕΛΛΑ: Μέχρι τώρα η ασθένειά του είχε εξάρσεις και υφέσεις. Οι τελευταίες όμως εξετάσεις έδειξαν ότι έχει πάρει μια εκφυλιστική μορφή.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Πως γίνεται αυτό;

ΣΤΕΛΛΑ: Είναι σπάνιο αλλά συμβαίνει. Η συχνότητα των κρίσεων σταδιακά θα πυκνώνει. Αυτό σημαίνει περισσότερα και ισχυρότερα φάρμακα. Με τον καιρό θα καταλήξει σε μόνιμη καταστολή. Συνεχώς αποβλακωμένος και χωρίς καμία αντίδραση, σαν φυτό. Για την ασφάλεια τη δική του και των γύρω του. Ήδη μετά το τελευταίο περιστατικό τον έχουν μ' ένα τσουβάλι αντιψυχωσικά...

ΑΝΔΡΕΑΣ: Λυπάμαι Στέλλα.

ΣΤΕΛΛΑ (*Χαμηλώνει το κεφάλι.*): Σ' ευχαριστώ.

Ο Ανδρέας πλησιάζει προς το μέρος της. Της πιάνει τρυφερά το χέρι. Εκείνη τον κοιτάζει, δεν αντιδρά. Της σκουπίζει με το χέρι του τα δάκρυα. Την αγκαλιάζει. Τον αγκαλιάζει κι εκείνη.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Καταλαβαίνω γιατί νοιάζεσαι τόσο γι' αυτόν.

ΣΤΕΛΛΑ: Η αδέσποτη ψυχή ενός αγέννητου πλάσματος που βρήκε καταφύγιο σ' ένα λειψό σώμα.

Μικρή παύση.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Μου ζήτησε να πετάξω το κάδρο.

ΣΤΕΛΛΑ: Να το κάνεις.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Δε μπορεί να το εννοούσε.

ΣΤΕΛΛΑ (*Τον κοιτάζει γλυκόπικρα.*): Δεν είναι το κάδρο Ανδρέα. Όταν παίρνουμε αποφάσεις που επηρεάζουν τους άλλους δε μπορούμε να περιμένουμε πως θα βγούμε αλώβητοι.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Σκέφτομαι να της το φέρω όταν θα περάσω για το γατί...

ΣΤΕΛΛΑ: Η Ηλέκτρα μετακομίζει.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Πως;

ΣΤΕΛΛΑ: Νοίκιασε, κάπου στα προάστια. Μια μικρή, παλιά μονοκατοικία. Με κήπο και άφθονο εξωτερικό χώρο... για την Μαξ.

Μικρή παύση.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Δηλαδή...

ΣΤΕΛΛΑ: Όποιος έχει πληγωθεί χρειάζεται κάποιον που μπορεί να τον αγαπήσει αδιαπραγμάτευτα.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Η Ηλέκτρα στο είπε; *(Η Στέλλα συγκατανεύει.)* Δε... Δεν ξέρω τι να πω.

ΣΤΕΛΛΑ: Άλλαξε και τηλέφωνο. Θα επικοινωνήσει εκείνη μαζί μας. Όταν νιώσει έτοιμη.

ΑΝΔΡΕΑΣ *(Προσπαθεί να συμβιβαστεί με την κατάσταση.):* Οκ.

Ο Ανδρέας κάθεται στον καναπέ. Μοιάζει λίγο χαμένος.

ΣΤΕΛΛΑ: Δική μας ευθύνη ό,τι έγινε Ανδρέα.

Ήχος μηνύματος από κινητό.

ΣΤΕΛΛΑ: Δικό σου.

ΑΝΔΡΕΑΣ *(Ξαφνιαάζεται.):* Τι;

ΣΤΕΛΛΑ: Το κινητό σου. Μήνυμα.

Ο Ανδρέας βγάζει το κινητό του και διαβάζει το μήνυμα.

Ανδρέας: Συγγνώμη... Πρέπει να πηγαίνω. *(Μικρή παύση.)* Γύρισε η Εύα με τα παιδιά.

ΣΤΕΛΛΑ: Φυσικά. *(Μικρή παύση.)* Μη σε δει έτσι.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Πως;

ΣΤΕΛΛΑ: /Περίμενε.

Η Στέλλα μπαίνει στο διπλανό δωμάτιο κι έπειτα από μερικά δευτερόλεπτα βγαίνει κρατώντας στο χέρι της ένα τζιν παντελόνι, ένα πρόχειρο πουκάμισο κι ένα πανωφόρι. Του τα δίνει.

ΣΤΕΛΛΑ: Κάνει μπαμ ότι ήσουν σε ρεβεγιόν ενώ εκείνη έλειπε.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Σωστά. Όμως/

ΣΤΕΛΛΑ: /Στο κέντρο υπάρχουν καταστήματα που πουλάνε ρούχα με το κιλό. Τα ψώνισες από εκεί όσο έλειπαν... Απόψε απλά πήγες μια βόλτα.

Την κοιτάζει κάπως σαστισμένος. Παίρνει διστακτικά τα ρούχα.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Μπορείς να... *(Της κάνει με τον δείκτη του νόημα να γυρίσει.)*

ΣΤΕΛΛΑ: Ναι, βέβαια.

Η Στέλλα γυρίζει από την άλλη πλευρά. Ο Ανδρέας αλλάζει βιαστικά ρίχνοντας κλεφτές ματιές προς το μέρος της.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Έτοιμος.

ΣΤΕΛΛΑ: Για να σε δω... Μια χαρά είσαι.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Του μακαρίτη;

ΣΤΕΛΛΑ: Ναι.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Είχε γούστο.

ΣΤΕΛΛΑ: Εγώ του τα πήρα.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Κι εσύ έχεις γούστο... Λοιπόν. Καλό βράδι.

ΣΤΕΛΛΑ: Καλό βράδι. *(Πλησιάζουν ο ένας τον άλλο. Αγκαλιάζονται. Αγκαλιάζονται σφιχτά και μένουν για λίγη ώρα έτσι. Έπειτα του δείχνει τα ρούχα που έβγαλε.)* Αυτά τα παίρνεις όποτε σε βγάλει ο δρόμος προς τα εδώ. *(Ο Ανδρέας κουνάει καταφατικά το κεφάλι.)*

ΑΝΔΡΕΑΣ *(Ανοίγει την πόρτα.):* Καλά Χριστούγεννα.

ΣΤΕΛΛΑ: Καλά Χριστούγεννα.

Ο Ανδρέας αποχωρεί. Η Στέλλα βάζει στο ποτήρι της λίγο ποτό, το πίνει μονορούφι. Παίρνει τα ρούχα που έβγαλε ο Ανδρέας και κάθεται στον καναπέ. Τα μυρίζει.

Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ 9 [ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ ΠΤΕΡΥΓΑ- ΔΩΜΑΤΙΟ ΘΡΑΣΟΥ]

Σκοτάδι.

Ένας προβολέας ακολουθεί την Ηλέκτρα που σπρώχνει ένα αναπηρικό αμαξίδιο στο οποίο κάθεται ο Θράσος. Μια λεπτή κουβέρτα είναι ριγμένη στα πόδια του. Δείχνει να βρίσκεται σε πλήρη καταστολή, ακίνητος, χωρίς αντιδράσεις, με βλέμμα στο κενό. Η Ηλέκτρα αφήνει το αμαξίδιο στο κέντρο της σκηνής. Παίρνει μια καρέκλα και κάθεται δίπλα του. Κι οι δυο είναι στραμμένοι προς το κοινό. Κατά τη διάρκεια του μονολόγου ωστόσο, κάποιες φορές στρέφεται και προς εκείνον.

Δεν ξέρω αν ακούς. Θα 'θελα πάντως. *(Μικρή παύση.)* Πιθανότατα είναι η τελευταία φορά που συναντιόμαστε, όμως ποτέ δεν ξέρεις. Νομίζω πως είσαι πολύ κωλόφαρδο παιδί. Γεννιέσαι κι η μάνα σου σε ξεγράφει. Κανονικά αυτό θα σ' έστελνε πακέτο στο ίδρυμα. Συνήθως το ανάποδο συμβαίνει. Στα δέκα παρατημένα από έναν γονιό παιδιά, τα εννέα μεγαλώνουν με τις μανάδες τους. Και με μένα, αυτό συνέβη. Μετά πεθαίνει ο πατέρας σου και βρίσκεται ένας ξένος γονιός να σε νοιαστεί. Και μάλιστα ένας γονιός που για το βιολογικό του παιδί, δε λες πως έκοβε και φλέβες. Σου κάθεται τώρα το ζόρι με την ειφυλιστική φάση κι ο ξένος γονιός είναι εκεί. Με αγωνία για ν' αναρρώσεις και να σε πάρει σπίτι. Και το πιο γαμάτο απ' όλα μέσα σ' αυτά τα παράταιρα συμβάντα, είναι ότι το σώμα σου αποφασίζει να επαναστατήσει. Σαν να θεωρεί ότι δεν αξίζεις τίποτα απ' όλα αυτά και προσπαθείς να κάνεις τα πράγματα όλο και χειρότερα ώστε να αναγκάσεις τους άλλους να σ' αφήσουν στην ησυχία σου. Ή να φύγεις εσύ μακριά από αυτούς. Ξέρεις, μοιάζουμε παραπάνω απ' όσο πίστευα. Σε κάποιο άλλο σύμπαν θα μπορούσαμε να ήμασταν αδέρφια. Ίσως και ζευγάρι. *(Μικρή παύση.)* Μ' άρεσε που δε μιλούσες πολύ. Ξέρω πως καταλαβαίνεις ότι όλοι γύρω σου είναι πολύ περισσότερο σακατεμένοι από σένα. *(Μικρή παύση.)* Δε σε μισώ. Ούτε σε μίσησα ποτέ. Τ' ότι μου ήσουν ανεπιθύμητος είναι άλλο πράγμα. Δε μισείς το σκουπίδι που μπαίνει στο μάτι σου ξαφνικά, θες απλά να το ξεφορτωθείς. *(Μικρή παύση.)* Η Μαξ θα γίνει καλά. Θα μείνει μαζί μου. Ίσως ήθελες να το γνωρίζεις αυτό. Κυρίως ότι θα γίνει καλά. *(Παύση.)* Ξέρεις τι είναι ο καταλύτης; *(Μικρή παύση.)* Είναι όρος, στη χημεία. *(Μικρή παύση.)* Πρόκειται για ουσίες που αυξάνουν την ταχύτητα μιας χημικής αντίδρασης χωρίς να μεταβάλλονται οι ίδιες. *(Σηκώνεται από την καρέκλα και γονατίζει δίπλα στο καροτσάκι του Θράσου. Τον κοιτάζει με στοργή.)*

Εμείς οι άνθρωποι δε μπορούμε να λειτουργήσουμε ως καταλύτες. Ξέρεις γιατί; Γιατί όσο κι αν επιδρούμε στις καταστάσεις, δε μπορούμε να παραμείνουμε αμετάβλητοι. Γινόμαστε ένα με τα στοιχεία της αντίδρασης και μεταμορφωνόμαστε μαζί τους. *(Παύση.)* Κάποιες φορές η μεταμόρφωση αυτή μετατρέπει τα τέρατα σε αγγέλους και άλλες φορές, τους αγγέλους σε τέρατα. Μη με ρωτήσεις αν υπάρχουν άγγελοι. Είμαι σίγουρη όμως για τα τέρατα. *(Παύση.)* Σ' ευχαριστώ... και λυπάμαι για όλα. *(Η Ηλέκτρα σηκώνεται. Πιάνει το κουβερτάκι που είναι ριγμένο στα πόδια του Θράσου και το ανεβάζει μέχρι τους ώμους και τον λαιμό του. Αγγίζει το πρόσωπό του και τον φιλάει αργά και απαλά στο στόμα. Βγαίνει από τη σκηνή.)*

Σκοτάδι.

ΤΕΛΟΣ